

Studentenhuis van het Jaar verkiezing

Maastricht Housing en Observant organiseren de Studentenhuis van het Jaar verkiezing. Wat maakt jouw huis speciaal? De leuke huisgenoten, de klopgeest op zolder, de prachtig gepoetste badkamer of de gezellige buurtbarbecue? Geef je huis op via www.observantonline.nl en win €600 (1e plaats), €400 (2e plaats) of €200 (derde plaats)! Dit kan van 1 oktober tot 1 november. Vervolgens kan er gestemd worden tot 2 januari 2017. Daarna zal een deskundige jury de vijf huizen met de meeste stemmen bezoeken en de uiteindelijke winnaars kiezen. Illustratie: Simone Golob

Student House of the Year election

Maastricht Housing and Observant are organising the Student House of the Year election. What makes your house special? The fun roommates, the ghost in the attic, the awesomely cleaned bathroom, or the welcoming neighbourhood barbecue? Nominate your house through www.observantonline.nl and win €600 (1st place), €400 (2nd place) or €200 (third place)! Entries can be submitted from 1 October until 1 November. Votes can then be cast until 2 January 2017. An expert jury will subsequently visit the five houses that received most votes in order to choose the final winners. Illustration: Simone Golob

8-9 Vluchteling

Afghaanse Deeba Shahidi: "Nu hoef ik niet meer te verhuizen"

11 Kerkhof

Onderzoek naar klassenmaatschappij na de dood

5 Rubbish

Waste bins disappears from offices and classrooms

7 Statistic trauma

Cultural scientist clears statistics hurdle with zombies

nl

Elsevier: Wageningen op één, Maastricht op drie

In de jongste Elsevier-enquête naar de beste studies in Nederland, staat de Universiteit Maastricht op een derde plaats in de categorie 'specialistische universiteiten'. Wageningen staat op een, Tilburg op twee en Rotterdam sluit de rij.

De ranglijst van Elsevier is gebaseerd op het oordeel van studenten op één vraag in de Nationale Studenten Enquête: hoe tevreden zijn de studenten over hun studie in het algemeen? Ze geven een cijfer tussen de één en de vijf. En dan blijkt dat twaalf van de negentien beoordeelde Wageningse opleidingen veel lof krijgen van studenten. Bij de UM zijn dat er vijf van in totaal zestien studies. Drie UM-studies krijgen een negatief oordeel. Welke dat zijn wordt vandaag bekend. Dan verschijnt de jaarlijkse Elsevier-special Beste Studies, waarin het blad nader ingaat op onder meer de contacturen met docenten, het studie-

rendement en het aantal mannen en vrouwen binnen opleidingen.

Bij de algemene universiteiten voert Nijmegen de lijst aan, met Utrecht op plek twee, Leiden op drie. De Technische Universiteit Eindhoven staat op een eerste plaats in de categorie technische universiteiten.

Elsevier onderzocht ook waar studenten het minst tevreden zijn. Dat is aan de Vrije Universiteit in Amsterdam, bij de bachelor Lifestyle Informatics, maar ook in Maastricht bij de masteropleiding Human Movement Sciences.

Riki Janssen/HOP

Zie vanaf vandaag 9.00 uur bestestudies.elsevier.nl

Laatste nieuws op www.observantonline.nl

eng

UCM wants to expand its grants programme

The five full scholarships that University College Maastricht awards annually to students from outside the European Union is not going to disappear. In fact, UCM is making plans to expand its grants programme so that students within the EU can benefit from it too.

At the moment, UCM spends 350 thousand euro annually on a total of fifteen grants (five per study year) for non-EU students who have insufficient funds to pay for their studies in Maastricht. This amount will remain, says dean Mathieu Segers in a reaction to messages of concern on UCM's Facebook site: the grants were to go to University College Venlo, some said, or were even going to disappear completely. "For the moment, there is no information about our grants programme on the university's site because we are evaluating our policies with a view to optimising them. Can we use the amount more effectively? Also, can we

increase it?"

The money for the grants is obtained partly from tuition fees paid by UCM students. They do not pay the legally determined amount of €1,984, but €3,280. Part of the extra contribution, introduced in 2012, is used to fund the grants programme, the remainder is used to pay for the additional expenses of the education programme. Liberal arts students elsewhere in the Netherlands also pay higher tuition fees: in Amsterdam it is €4,154, The Hague €4,119, Utrecht €3,770, and in Middelburg €2,984.

The extra contribution will not be raised, Segers emphasised. He is, however, looking for other sources to increase the amount that can be spent on grants. "We are all for accessibility and equal opportunities. Partly because of the introduction of the borrowing system for students, but

To be continued on page 5

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

Naam: Ellen Narinx-Schrauwen (44, Helmond) * **In het dagelijks leven:** Valorisatie medewerker bij het Departement Data Science and Knowledge Engineering, sinds 2015 * **Burgerlijke staat:** Getrouwd met Arjen, twee dochters: Sophie (12) en Elise (8) * **Woonplaats:** Berg en Terblijt

“Ik ben van de wilde ideeën en mijn man van de reality check”

Foto: Loraine Bodewes

Ik kom uit een VVD-gezin. [lacht] Totaal niet. Mijn vader was leraar op de Lagere Technische School (LTS), zoals die toen heette, en mijn moeder deed de administratie in een jeugdinstituut. Voeg daarbij mijn broer die in het sociaal-maatschappelijk werk zit en je hebt het tegenovergestelde van een VVD-gezin. Ik heb altijd veel respect gehad voor mijn vader. Hij was nummer veertien in een Brabants gezin van zestien en hoefde niet te rekenen op veel onderwijs. Hij is al jong gaan werken en heeft zich via avondcursussen geschoold tot docent. Hij gaf op het laatste ook les op het hbo maar is altijd verbonden gebleven aan de LTS. Hij vond het belangrijk om de jongens vooruit te helpen die het van meet af aan al moeilijk hadden. Die sociale bewogenheid heeft mijn broer geërfd.

Ik verheug me op de herfst. Wel als die zo mooi blijft als nu, met zon en lekkere temperaturen. Ik ben niet zo van de regen en de wind, al word ik daar ook weer niet zwaarmoedig van. Ik ben nogal positief ingesteld. Collega's in een eerdere baan noemden me ooit een professioneel blij ei.

Als scholier joeg ik leraren de gordijnen in. Helemaal niet. Ik was eerder een modelscholier, vond het leuk op school, kon goed leren. Ik was die 'vervelende' leerling die constant haar vinger opstak, was nieuwsgierig. Ik hoefde niet de beste van de klas te zijn, maar ik ben wel altijd een veelvraat geweest. Tijdens mijn studie bedrijfscommunicatie in Nijmegen zei een docent: 'Ik zie je overal, op het sportcentrum, op je werkplek, waarom concentreer je je niet op je studie? Waarom niet één ding goed doen in plaats van veel dingen matig? Confronterend maar wel zinvol, want het werkte: ik haalde daarna veel hogere cijfers.'

Ik ben dol op verhuizen. Ik hou er niet van maar ik ben wel dertien keer verhuisd tussen mijn 18e en mijn 30e. Voor studie en werk heb ik onder meer in Leiden gewoond, Bergen (Mons), Brussel, Utrecht. België was een shock. Ik had beter voor het Midden-Oosten kunnen kiezen, omdat ik dan beter voorbereid was op de cultuurverschillen. Daar hou je minder rekening mee als je maar één grens oversteekt en de taal spreekt. Het waren vooral de omgangsvormen waar ik aan moest wennen, de ongeschreven hiërarchie onder studenten. Niet je vaardigheden maar je afkomst bepaalde in studieverenigingen in Mons of je in aanmerking kwam voor erebaantjes. Mons is ook een verhaal apart, geloof ik, met aardig wat elitaire kringen.

Het leven kan raar lopen. Ja, ik had nooit verwacht dat ik met bedrijfscommunicatie onder kennistechnologen zou belanden. Ik ben een echte alfa maar voel me inmiddels thuis bij de bèta's. Ik ben zelfs getrouwd met een kennistechnoloog, mijn eigen helpdesk.

Een Griekse filosoof zei ooit: een niet-onderzocht leven is niet de moeite waard om geleefd te worden. Ja en nee. Ik denk zelf wel degelijk na over hoe, wat en waar, maar ik geloof niet zo in de maakbaarheid van jezelf als mens, dat je jezelf grondig kunt veranderen. Ik zie mezelf al helemaal geen radicale beslissingen nemen. Als *guilty pleasure* kijk ik graag naar het tv-programma *Ik vertrek*. Naar mensen die de oplossing voor hun problemen zoeken in een B&B openen in een ander land, waar ze de weg niet kennen en de taal niet spreken. Niets voor mij. Ben ik te praktisch voor ingesteld.

Niemand is perfect. Nee, ik zeker niet. Geduld is bijvoorbeeld

niet mijn sterkste punt. Ik kan niet wachten om met dingen aan de slag te gaan. Dat heb ik al mijn leven lang. Ik wil alles en snel. Op zeker moment heb ik mezelf gedwongen om eigen kleding te gaan maken. Heel therapeutisch voor mij, omdat je heel geconcentreerd en nauwkeurig te werk moet gaan. Toen de kinderen kwamen, ben ik ermee gestopt. Het laatste wat ik heb gemaakt, is een gordijntje voor de wieg. Of ik familie ben van modejournaliste Cécile Narinx? Nee, mijn meisjesnaam is Schrauwen. Mijn man trouwens ook niet.

Als mijn man één ding kon veranderen aan mij... Dan zou hij willen dat ik minder druk was. Ik praat veel, maak veel plannen, terwijl mijn man juist bedachtzaam is. Hij is het type projectmanager dat het budget niet overschrijdt en op tijd klaar is. Als we het huis opnieuw inrichten, dan krijg ik van hem een budget en een tijdplan. Ik ga vervolgens van alles bedenken en hij bewaakt de kaders. Je kunt zeggen dat ik van de wilde ideeën ben en hij van de reality check.

Leuk, verrassingen! [aarselend] Ja. Ik aarzel omdat ik zelf meestal degene ben die anderen verrast. Dat neemt niet weg dat manlief soms in staat is om achter mijn rug om iets te regelen. Wat des te leuker is als het lukt. Laatst was hij op mijn verjaardag voor zijn werk op reis. Met de jongste had hij toen afgesproken dat ze op de dag zelf, op een specifiek tijdstip, met het cadeau tevoorschijn zou komen. Normaal gesproken kan ze niets voor zichzelf houden maar op mijn verjaardag was het wonderwel gelukt.

Groningse studentenvereniging opnieuw in opspraak

Een aspirant-lid van de Groningse studentenvereniging Vindicat is vorige maand tijdens zijn ontgroening zo hard geslagen dat hij met hoofdletsel in het ziekenhuis belandde.

Betrokkenen meldden aan *NRC Handelsblad* dat de student hersenoedeem zou hebben opgelopen: een gevaarlijke zwelling in de hersenen door vochtophoping. Of de jongen blijvende schade heeft opgelopen is onduidelijk.

Voorzitter Stijn Derksen van Vindicat betreurt het voorval, zei hij gisteren tegen de *NRC*. De

studentenvereniging zoekt nog uit wat er precies is gebeurd. De zes betrokken ouderejaars werden tijdens de kennismakingstijd geschorst.

Vorige week kwam Vindicat ook al negatief in het nieuws omdat leden een zogenaamde 'bangalijs' hadden verspreid met de bedprestaties van 23 eerstejaarsstudentes, die met naam en toenaam werden genoemd.

De Rijksuniversiteit Groningen ziet geen reden om de banden met de studentenvereniging te verbreken. De woordvoerder zegt in *NRC Handelsblad* dat het een "interne kwestie is voor stu-

dentenvereniging Vindicat. Ze moeten het zelf afhandelen en oplossen." De universiteit gaat evenmin aangifte doen. Dat is aan het slachtoffer zelf.

Drie leden van de personeelsfractie in de universiteitsraad riepen studenten in de Groningse Universiteitskrant op geen lid te worden van studentenverenigingen die ontgroenen. Ze noemen dat "een pervers mechanisme dat niet op de universiteit thuishoort – en nergens thuishoort."

HOP, Irene Schoenmacker

Geneeskunde-studenten gaan actievoeren

Coassistenten gaan protesteren om toch een vergoeding te kunnen krijgen tijdens hun coschappen. Ze willen minister Bussemaker nog eens goed uitleggen wat die stages inhouden.

De geneeskundestudenten krijgen niet betaald tijdens de twee jaar van hun coschappen en hebben daarnaast geen tijd voor een bijbaan. Daardoor bouwen ze een hogere studieschuld op en dat vinden ze niet eerlijk.

Maar minister Bussemaker hield vorige week haar poot stijf: artsen verdienen genoeg, dus die hogere schuld kunnen ze best dragen.

De coassistenten zijn teleurgesteld. "De minister is nog steeds niet met ons in gesprek gegaan", zegt Christiaan Ponsen, voorzitter van de werkgroep 'tegenoetkoming coassistenten'. Hierin hebben de organisaties van medische studenten hun krachten gebundeld. "Ze heeft ons wel uitgenodigd, maar dat is alleen om ons te informeren over haar standpunt."

De coassistenten laten het er dan ook niet bij zitten. "Vorig jaar hebben we in de aanloop van de nieuwe onderwijsbegroting een petitie aangeboden met 22 duizend handtekeningen", zegt Ponsen. "Dat leidde tot vragen uit zowel de Eerste als de Tweede Kamer. Nu gaan we het anders aanpakken."

Wat voor actie heeft de werkgroep in gedachten? Daarover gaat de werkgroep deze week nadenken. "We willen haar laten weten wat coschappen lopen precies inhoudt", zegt Ponsen. Begin november moet het protest gaan plaatsvinden.

HOP

Studentenverenigingen stabiel

De Maastrichtse studentenverenigingen hebben dit jaar allemaal ongeveer evenveel nieuwe leden gekregen. Koko en Saurus haalden allebei één lid meer dan vorig jaar binnen en komen uit op respectievelijk 121 en 113 leden. Circumflex wist 119 eerstejaars aan zich te binden, tien meer dan

in 2015. Alleen Tragos daalt, van 140 nieuwe leden vorig jaar naar 114 nu. Voorzitter Max Andriessen: "Het is vreemd, want we hadden 190 aanmeldingen tijdens de Inkom, meer dan vorig jaar. Maar er zijn veel mensen voor de ontgroening afgehaakt. Geen idee waar dat door

Eerstejaars tijdens Inkom Foto: Loraine Bodewes komt. We gaan het onderzoeken en kijken of we wellicht iets anders moeten doen."

De internationale studenten kozen net als voorgaande jaren het vaakst voor Saurus (23), gevolgd door Koko (18), Tragos (10) en Circumflex (5).

CF

Dertig miljoen voor betere loopbaanbegeleiding

Minister Bussemaker wil vanaf 2018 miljoenen besteden aan betere loopbaanbegeleiding op scholen. Ze hoopt dat jongeren dan minder vaak uitvallen in het hoger onderwijs en dat ze een baan vinden die goed bij hen past.

Het bedrag, oplopend tot dertig miljoen in 2025, komt uit de opbrengst van het leenstelsel. Met het verdwijnen van de basisbeurs komen er op termijn miljoenen euro's vrij die minister Bussemaker wil investeren in het hoger onderwijs. Het geld voor de loopbaanbegeleiding was nog niet aangekondigd in de onderwijsbegroting van vorige week.

De bewindsvrouw wil dat jongeren al vroeg nadenken over wat ze later gaan doen. Bedrijfsbezoeken en stages kunnen daarbij helpen. "Zo kunnen zij bewuste keuzes maken die bij hen passen", zegt Bussemaker.

Het ministerie van OCW gaat de plannen samen met de onderwijssectoren verder uitwerken.

HOP

Het College van Bestuur had vorige week een beoordelingsgesprek. Onze drie bestuurders - Martin, Rianne en Nick - trokken met hun gevolg naar Utrecht om de prestatieafspraken te laten beoordelen door de Reviewcommissie Hoger Onderwijs. De prestatieafspraken zijn de afspraken die de universiteiten en hogescholen met minister Jet Bussemaker hebben gemaakt om de kwaliteit van het onderwijs te verbeteren, het aantal onderwijsuren te vergroten, studieuitval te verminderen en meer onderscheid aan te brengen tussen universiteiten in het onderzoek.

Of Martin, Rianne en Nick positief worden beoordeeld door de Reviewcommissie, moeten we nog even afwachten. Ze hebben wel hun best gedaan. Vorig jaar had de UM de meeste doelstellingen al bereikt. Zelfs die om meer van het geld aan onderwijs en onderzoek te besteden en minder aan de bureaucratie, is gehaald. Alleen de voortijdige uitval van studenten was nog hoger dan beloofd. Als onze bestuurders

Bestuurders langs de meetlat

negatief worden beoordeeld kan dat de UM ruim €10 miljoen kosten.

De prestatieafspraken hebben de kwaliteit van het onderwijs en onderzoek verbeterd. Toch willen veel bestuurders van universiteiten en hogescholen ervan af. Onze nieuwe rector Rianne Letschert liet tijdens de rectoraatsoverdracht weten dat wat haar betreft de universiteiten het heft in eigen hand moeten nemen en de prestatieafspraken moeten verdwijnen. Ook de vereniging van universiteitsbestuurders, VSNU, wil geen afspraken meer maken over doelstellingen waarvan kan worden vastgesteld of ze zijn gehaald of niet.

Universiteitsbestuurders houden er niet van om beoordeeld te worden en dat is vreemd. Wetenschappers worden continu beoordeeld. Elk wetenschappelijk artikel wordt door twee of drie mensen beoordeeld, elk subsidievoorstel wordt

door een commissie van collega-wetenschappers beoordeeld en elke onderwijsactiviteit wordt door studenten beoordeeld. Wetenschappers moeten continu presteren, anders worden hun artikelen niet gepubliceerd, is er geen geld voor onderzoek en klagen de studenten. De universitaire wereld is een zeer competitieve wereld. Als wetenschappers ook de houding zouden aannemen dat ze niet langer beoordeeld willen worden, zou de universiteit snel afsterven. Ongeveer een kwart van het geld dat de UM jaarlijks binnen krijgt zijn onderzoeksubsidies die in competitie zijn verworven. Als onderzoekers alleen nog publiceren in tijdschriften zonder 'peer review' en docenten zich doof houden voor studentoordelen, is het met de reputatie van de UM gauw gedaan. De studenten zouden weg blijven en de goede onderzoekers zouden vertrekken naar een universiteit

met een beter wetenschappelijk klimaat. Universiteitsbestuurders zouden een voorbeeld moeten nemen aan de onderzoekers en docenten die zich elke dag weer laten beoordelen.

Wim Groot, hoogleraar gezondheidseconomie en hoogleraar evidence based education
Deze column is geschreven op persoonlijke titel

Myth busters

Myth: Development puts a stop to migration

Melissa Siegel Photo: Joey Roberts Illustration: Simone Golob

“It’s not the pattern of movement that is changing, but our perception of emigrants”

“Migration is one of those things people think they know something about”, says Melissa Siegel, professor of Migration Studies at UNU Merit and herself a migrant. Born and raised in the United States, she came to the Netherlands thirteen years ago for a master’s programme at Utrecht University. “Ask the average person on the street to point out a migrant and they’ll never single me out. There’s a huge common misconception about why migrants leave their country of origin. Yes, because of conflict, persecution, economic reasons, to seek a better life. But rarely do we think of migrating for the sake of family formation or for someone’s studies.”

That said, Siegel would like to focus on a particular misunderstanding at policy level: that if ‘the West’ gave more financial aid to countries to promote access to health and education, people would no longer want to leave those countries. “That’s not true at all. Actually you could *stimulate* migration by giving aid to developing countries. The dynamics around migration are quite different. The issue is more that as a country develops, we stop caring about its people migrating. We see those migrants as expats, we beg them to enter our countries. Twenty five percent of all migrants in the world are from developed countries. Even the United Kingdom, a country that seems to have turned its back on migrants, is among the top 10 countries that send migrants abroad.”

To illustrate what is known as the ‘migration hump’, she draws a graph with a correlation between development and migration. The line goes up, hits a peak and then starts on a slight downturn. The least developed countries, like Burundi, have very few immigrants and emigrants, Siegel explains. “Burundi has few resources and networks, little human capital and money. People simply can’t leave. And others don’t want to receive them. The labour they can offer is not seen as interesting or ‘good’ or skilled enough.” Middle-income countries such as the Philippines, China, India and Mexico are on top, she says. They are relatively well developed, and their people have the resources to leave the country as well as skills that other countries want. Therefore, they produce a lot of migrants. Then there are highly developed countries like Germany. Some of its citizens do emigrate, but fewer than from the Philippines or

China, because sticking around is no bad option either. “In short, as a country develops, migration increases. And if it’s developed enough, the discourse changes: we stop talking about people seeking a better life and instead refer to them as expats. It’s not the pattern of movement that is changing, but our perception of the emigrants.” Siegel is by no means opposed to development aid, she stresses. “I completely agree with giving aid to Syria or Africa, but not for the purposes of keeping people there. It’s really bad that we get to decide, implicitly or explicitly, who is a good migrant – ‘the white and highly skilled’ – and who is a bad migrant.”

Currently there are said to be some 250 million migrants around the world. “But that’s an underestimation, as it only takes into account registered ones who stay for a year or longer. What about undocumented or seasonal migrants? Yes, forced migration is accelerating these days, especially with the Syrian conflict, but the idea that refugees are mainly hosted in developed countries in Europe or the United States is not even close to being true. Turkey tops the list of countries hosting refugees, followed by Pakistan and Lebanon. And when you look at it in relative terms, in percentage of population, you’ll see that Jordan and Lebanon have many more refugees than other countries.”

Wendy Degens

No Excuses

Two years ago I was given the opportunity to contribute to the English column of the *Observant*, and each year for the first column of the academic year I have written about happiness. This year I thought it would be nice to keep the tradition.

In the first column I was mainly insisting on the importance of knowing ourselves and being ready to understand who we would like to be, to pursue this with passion and dedication and leave the fear of trying aside. In last year’s column I was reflecting more on the relationship between happiness and the ability to look at life and the world around you like a child, that is being able to stay amazed by its beauty and simplicity, as children do, and to hold tight to this ability to avoid entering a period in life where your day starts with resignation and gloom and too much is taken for granted.

The recent Paralympic games in Rio gave me a chance to think once more about happiness. I followed some of the athletes “with a range of disabilities” (citing Wikipedia) participating through the media. I watched the success that they achieved, and listened to their stories of dedication and determination telling of how they had to work harder than most to overcome their limitations. Through this I started to realize my disabilities, and while they may not be physical, they are perhaps just as harmful. They are called laziness, fear of not doing right, and indecision. Luckily, they are not always there to stop me from pursuing my goals and dreams but certainly they are always lurking, looking for an opportunity to appear.

During the games, an Italian journalist wrote a tongue-in-cheek article about one of the Paralympic gold medallists, “complaining” and asking why he had to win a medal because now this took away the right of the journalist to complain about not being able to achieve his goals. For how can we complain about not achieving success when these athletes continuously show us that we can go beyond our limit, that our disabilities are not excuses for not trying. Happiness doesn’t happen while we are sitting on the couch, we have to work hard at, every day.

Pietro Bonizzi,
Assistant Professor at Data Science and
Knowledge Engineering

Foreign students somewhat less happy with the Netherlands

According to students who post messages on Internet, studying abroad is a blast. But despite many words of praise, the Netherlands has dropped to the seventeenth place.

Just like you can post reviews on Internet about books, music, and camp sites, you can use the website www.stexx.eu to leave reviews about the foreign university and the city where you studied for a while. What was it like to study there, was it easy to find a room, are there any good pubs? In general, the students sound very happy. They praise the lecturers and the education programmes, they are enthusiastic about the nightlife and about their fellow students et cetera. But in that warm bath of appreciation, some universities come out better than others.

The Netherlands was in seventh place on the list of most appreciated countries last year, but now it has dropped ten places. Our country still scored 8.66 on a 10-point scale. We are equal with Italy and only one hundredth of a point underneath Greece, which indicates that it was all very close. At the top of the list of most appreciated countries were Norway, Ireland and Poland with grades of above nine.

There is also some criticism for the Netherlands. It is not so simple for foreign students to find accommodation and for some of them, life here is just too expensive, they state in the reviews.

Three Dutch universities received a 9+ in the reviews and may consider themselves 'excellent'. These are Radboud University Nijmegen, University of Groningen (RUG) and VU University

Amsterdam. The other universities, amongst them Maastricht, are 'very good' with 8+ or they are not in the list because they had fewer than twenty new reviews.

Why do foreign students give such high rates? "It is simply a fantastic experience to study abroad," says Carmen Neghina from StudyPortals, an international study choice website that creates the list. "Foreign universities receive a higher evaluation than Apple products. Just imagine."

Dutch exchange students, by the way, are fairly critical. They gave their foreign educational institutes an average of 8.38. Only the Finnish are more frugal in their appraisals. The French are apparently relieved that they can study abroad, giving an average of nine.

HOP

Elsevier: Wageningen takes first place, Maastricht third

In the latest Elsevier survey into the best studies in the Netherlands, Maastricht University takes third place in the category 'specialist universities'. Wageningen is at the top of the list, followed by Tilburg, while Rotterdam ends up last.

Elsevier's ranking is based on the answers given by students to a single question in the National Student Survey: how satisfied are the students in general about their study programme? They can give a mark between one and five. And so it appeared that twelve out of the nineteen Wageningen study programmes were highly appreciated by students. At the UM, this applied to five out of a total of sixteen study programmes. Three UM programmes received a negative judgment. These will be identified today, when the annual Elsevier special Best Studies is published, in which the magazine takes a closer look at such aspects as contact hours with lecturers, academic success rate and the number of men and women within the programmes.

In the ranking of general universities, Nijmegen is at the top of the list, with Utrecht in second place, and Leiden in third. Eindhoven University of Technology takes first place in the category Technical universities.

Elsevier also investigated where students were the least satisfied. This turns out to be at VU University Amsterdam, in the bachelor's of Lifestyle Informatics, but also in Maastricht at the master's programme of Human Movement Sciences.

RJ/HOP

See from today 9:00hrs. beststudies.elsevier.nl

'Let's get wasted'

Rubbish was an item on the agenda at the School of Business and Economics (SBE) council meeting last summer. The following dialogue developed: "I have heard a rumour that wastepaper baskets are going to disappear from offices and classrooms," says council member and lecturer Marc van Ekert. "And that we would have to take our rubbish to a central location."

Director Edward Peters: "That is not a rumour. It is something the directors (CBB) have decided together with the Green Office. A pilot project is going to be launched here at SBE."

Van Ekert: "But won't that result in a terrible mess in the classrooms. The wastepaper baskets there are always filled to the brim."

Appropriate criticism or not: if the pilot project doesn't end in a disaster, UM staff will deposit their rubbish in one of three containers within walking distance from early 2017. They will do so with paper, plastic but also banana peels or broken pens. The latter two would be classified as residual waste. This includes the coffee cups, because they are made from both recycled paper and plastic. A solution is still being sought for this problem. What is the purpose of all this? Sustainability is one of Maastricht University's core objectives, states the concept memo *Let's get wasted* by the Green Office. Together with the UM, this organi-

Photo: Joey Roberts

sation has taken the initiative for a more consistent separation of waste.

According to the Green Office, UM students and staff generated 20 kilos of residual waste in 2015, in total the UM waste was 736,387 kilos. Only paper and an unknown fraction of plastic are currently being recycled. The Green Office feels that "sustainable practice means engaging with the cradle-to-cradle approach and aiming to reduce,

reuse, or recycle all waste."

Coming back to the 'mess in the classrooms', Matthew Neary from the Green Office doesn't think that students will leave their bottles and lunch bags on the tables expecting lecturers to clean up afterwards. "Students behave more responsibly than that and I expect them to take their rubbish to the containers."

MT

Plant a tree, save a bee

It's almost that day again, **World Animal Day** (4 October). Most dogs, cats, rabbits and other huggable pets will enjoy an extra treat or toy, but what animal really needs our attention? "The bees are having a very hard time," says Pim Martens, professor of Sustainable Development at ICIS. And bees are extremely important. Almost 80 per cent of all plants on earth depend on these insects for pollination. Without them, there would be no new fruit, nuts, vegetables or flowers. "We take bees for granted, but almost without noticing it, things are getting worse and worse for them."

Important causes are infectious diseases and pesticides – bees that drink the nectar from a plant that has been sprayed, either die or become sick. "As an individual, there is not much you can do about it. But an easy thing to do, is diversification in your garden. Many people these days have paved gardens. But bees, and other insects too by the way, like different flowers and plants and hiding places to lay their eggs." So, on 4 October, plant some extra flower bulbs or hang up an insect hotel – it's like a birdhouse with crevices and openings where insects can nest – and make bees happy again.

CF

Illustration: Simone Golob Photo: Loraine Bodewes

Student associations stable

All Maastricht student associations have recruited approximately the same number of new members this year. Just like in previous years, Saurus attracted the largest number of foreign students (23), followed by Koko (18), Tragos (10), and Circumflex (5).

Koko and Saurus each registered one new member, leaving them with respectively 121 and 113 newbies in total. Circumflex managed to enrol 119 first-year students, ten more than in 2015. Only Tragos' numbers have dropped, from 140 new members last year to 114 now. Chairman Max Andriessen: "This is strange, because we had 190 applications during the Inkom, more than last year. But a lot of people quit before the hazing. No idea why that happened. We will look into it and see if we perhaps need to do things differently."

CF

Haves and have-not

continuation of page 1

also because of social factors, segregation in higher education is increasing. The gap between the haves and have-nots is widening. UCM has no control over many factors, but we will use the opportunities that we do have."

What does he think about the criticism on Facebook that UCM is elitist and that they primarily take on youths from well-to-do families? "I don't need a Facebook message to tell me that all of higher education is becoming elitist. But as far as UCM is concerned, there is no hard evidence to prove this at the moment."

Segers expects to have clarity about the new grants programme before the summer of 2017. "This would then become effective in January 2018. Until then, we will continue as we have done in the past, with five scholarships every year."

Riki Janssen

Guess who's coming to dinner

“Are you into drinking and being rowdy?”

From the second on the left: Nadine de Hoog, Janneke Schouten, Anna Wagner, Minke Janssen, Anne Smit, prof. Maria Jansen, Channah Barneveld, Jeffrey Naaijen and Robbert van de Riet Photo: Observant

Maria Jansen
60

* endowed professor of Population Health Policy * married, three children * lives in Eijsden

Minke Janssen

Anne Smit

Anna Wagner

Robbert van de Riet

Jeffrey Naaijen

Nadine de Hoog

Janneke Schouten

Stephen Smith

Channah Barneveld

It takes a while for Professor Maria Jansen to find her way up to the students of Lux ad Mosam, who live above their clubhouse on the Bogaardenstraat. In the three years the students have lived there, the intercom has never worked. “That’s why we installed a normal bell”, says Nadine de Hoog. The problem is that it’s a black bell on a black wall, so finding it is no easy task. Once inside, Jansen is invited to take a seat at the table. On tonight’s menu are wraps that everyone can fill as they like, with vegetables, cheese, salad and meat. “Not very culinary”, says Minke Janssen apologetically. “That’s what happens when there are so many of you.” The table is set for eleven. Jansen is not fazed: “I come from a family of twelve children. We all sat neatly in a row: father at the head of the table, next to him my mother, and then the children, from oldest to youngest.” A graduate of human nutrition, she has only good things to say about the food. “Delicious. And very responsible; whole grain wraps, legumes, some fat from the cheese.” The students give thanks before they eat – Lux ad Mosam is a Christian association. Janneke Schouten takes the lead: “Lord, bless this food. Thank you for giving us a good day and a nice evening.”

De Hoog says her mother comes from a family of thirteen. “She always had to clean all the shoes. Did you have a special chore?” Jansen nods. “I had to vacuum the kitchen and the living room every morning before I went to school.” She talks about her own family with three children, and how she only began her PhD later in life. “I didn’t follow a strictly planned career path; I just

let life take its course.”

Things are very different these days, observes Jansen, a medical student. “I recently went to a career day and it was all spelt out very concretely: at this age you do this, at that age you do that. They even talked about when you should start having children.”

Schouten asks if it was difficult for Jansen to do her PhD part time. “That’s what I wanted, so it worked. That’s my motto. Sometimes I think young people today are too pampered, don’t you?” The students are not entirely in agreement, especially since the scrapping of the basic grant. “My degree is going to take seven years because my board work,” says De Hoog, “but I’ll be paying for it myself.” The conversation turns to mice. Schouten: “It’s an old house, so they’re hard to get rid of.” By way of precaution, the food is wrapped up immediately. Then De Hoog tells a story about a large rat that was found downstairs. “Luckily we all live upstairs; they don’t get up there so easily.” When she starts describing in graphic detail the skull fracture that led to the beast’s ultimate demise, cries of protest come from the other end

of the table. “Hey, people are eating here!”

“So are you all into drinking and being rowdy?” Jansen asks. “Yesterday we were”, chuckles Jeffrey Naaijen. “Yesterday was *cantus*.” According to Schouten, however, “things never get properly out of hand. Someone might slink away really sloshed now and then, but that’s not the norm.” De Hoog: “Compared to other associations we’re pretty well-behaved. Don’t write that down!” This weekend the entire club is going camping, where the new students will be hazed. “What kind of

crazy things does that involve?” Jansen asks. The first-years at the table prick up their ears: “Good that you’re here!” De Hoog: “An initiation is no walk in the park, but we do treat people just as we normally would.” Schouten: “It’s never aimed at the person, we don’t get verbally abusive.” “Do you believe in God?” De Hoog asks Jansen. “I find norms and values very important, but I’m not really religious. When I was young we had to go to church, twice on Sundays and every morning at 7 am during Lent and Advent. It was boring. The Mass was in Latin, so it didn’t mean

much to us, and the preaching wasn’t particularly exciting or inspiring. But it was mindful – you had time to reflect. Do you all go to church every week?” It differs per member, Naaijen explains. “We all come from different backgrounds, from Catholic to strictly Reformed.” Others come into contact with Christianity only during their time at university. “Everyone expresses their faith in their own way, be it in church or elsewhere.” The dessert comes around: Greek yoghurt with walnuts and honey. “Again so healthy”, Jansen says. Naaijen laughs. “My mother still thinks I eat pizza every night.” Jansen: “Maybe you should send her a photo every now and then.”

Cleo Freriks

Every week Observant invites a professor to have dinner with students in a student house

HOSPITALITY

★★★★★

CLEANLINESS

★★★★★

“Especially for a student house. You should have seen the places my kids lived in!”

QUALITY OF THE FOOD

★★★★★

Scores (up to 5 stars) given by prof. Maria Jansen

**Cultural scientist
Vince Penders writes
statistics handbook**

Clearing the statistics hurdle with orcs and zombies

Statistics. That term alone is enough for most students and alumni to summon up memories of deep-seated traumas. From explanations of the theory that are often too quick to be understood to software that seems to be from another planet and intimidating mathematical formulas. It wasn't all that difficult for UM alumnus, lecturer and writer Vince Penders (26). In fact: he wrote his own statistics exercise book.

When he was a Media Culture student, he did not come into contact with statistics until he did a minor in Psychology. There he discovered that he had a talent in making statistics stuff easily digestible. "I did reasonably well in the statistics module, but it didn't offer much overview and structure; some lectures consisted of no less than seventy slides and the examples were rather drab. In the end, I made the summaries myself and shared them with fellow students. In the end, about 90 per cent of them were walking around with my work. I got really positive reactions. Some even said that I could ask money for it."

No sooner said than done. His statistics exercise book *Piraten, perziken en p-waarden* was published in June and the English translation *Pirates, Peaches and P-values* saw the light of day at the end of last month. "What I wanted with this book, was to bridge the gap between statistics books that are so detailed that they are incapable of providing an overview, and those that have been simplified to the extent that they leave out a lot of important stuff just to make them accessible. The examples are often dry and theoretical. If X is this, and Y is that... terrible. My book starts with the student. I noticed that they usually want to understand things, not just accept them. By adding some humour, you can make it easier for students to remember the subject matter as well as lowering the threshold."

Orcs and cupcakes

Penders' examples include orcs, zombies, pirates and cupcakes. One of them is the Dark Lord, who wants to make his orcs eat more vegetables instead of raw meat and mouldy bread, so that they can become more able-bodied. He tests two battalions that are instructed in different ways. After three months, the Dark Lord wants to measure the relation between the amount of vegetables that the orcs ate, the way in which they were instructed, and the resulting obedience of the orcs, because they are in the habit of becoming recalcitrant when they aren't allowed to make their own choices. The ultimate question is, which statistical method should the Dark Lord use, and what are the possible pitfalls? "I often use a parody of well-known existing research. The 'orc example' is based on a study about healthy dietary habits. All the data that I use, is fictitious anyway." Laughing: "Diederik Stapel (a former social psychologist

Illustration:
Chelsy Penders

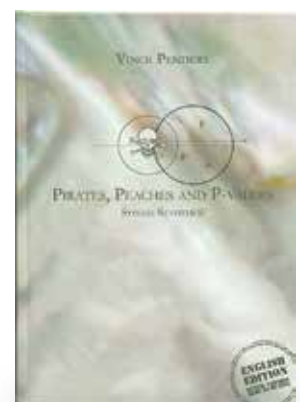
and cheat who fabricated his own data, ed.) could learn a thing or two from it." Penders started writing on his handbook in the autumn of 2015. Since January he has been giving extra statistics lessons to students in Maastricht using the book as a basis. "There were times when I had sixty students taking the course. It's quiet at the moment, but soon a large number of first-year students will get stuck and the numbers will increase again. My students are my most important proofreaders. I can test my examples on them; they have already brought a few of minor mistakes to my attention. I want to correct them in the next edition, but about another 700 copies need to be sold before that can happen."

Best reviewed

In order to realise this, he will have to get out there. On 20 October, one week before the exams, he will give a statistics lecture, on his own initiative, in the Pathé cinema in Maastricht. As far as promoting his book is concerned, he gets help from a number of readers and students. At the moment *Piraten, perziken en p-waarden* is at the top of Bol.com list as best reviewed statistics book. "A must for anyone who is interested in statistics, but especially for those who want to experience statistics in a light-hearted way," one grateful reader wrote. There is praise for the organisation of the material, its applicability, clarity, and the rich illustrations by his sister Chelsy Penders.

Whether he will write another exercise book after he has perfected his statistics book is uncertain: "Statistics is considered to be very difficult, but it is easy to convert into examples. That makes it a rewarding subject for me. To be honest, I have no idea how easy it would be to apply my approach to other subject fields. Besides, I found writing an exercise book very taxing. Maybe there will be a few extensions." He would prefer to return to his favourite form: writing a novel. His fantasy/science fiction novel *Zwaluwhart* was published in 2015. A whopper of a book with 576 pages that takes its reader to a completely invented universe. "The fact that I didn't have any time for my novels last year, was awful. The novel – the great story – to me is actually the purest form of writing. All the story lines have to link up seamlessly and every word is important." Penders doesn't want to reveal much about the content of his next novel: "It will be an absurdist story with many psychological and politico-philosophical undertones, and a lot smaller than *Zwaluwhart* at any rate: both in terms of the number of pages and the setting of the story, which is a small village. The rough draft is finished, but when the novel will be published depends on how busy I will be this autumn."

Sjoerd Willen

Vince Penders will give a lecture in English at Pathé (Sphinxcour 1, Maastricht) on 20 October, 10:00 hrs. in the morning. The lecture is freely accessible.

Pirates, Peaches and P-values is available online for €54.50. *Piraten, perziken en p-waarden* is available online for €44.50.

“Ik dacht: Dit land wordt niet meer te

Ook aan de UM werken of studeren vluchtelingen, en kinderen van vluchtelingen. In deze Observant-serie komen enkelen van hen aan het woord. Over de vlucht, over hun leven voor en na, over Nederland, over de vluchtelingen crisis en het debat daarover. Deze week Deeba Shahidi uit Afghanistan: “Ik ben zo vaak verhuisd, ik heb altijd het gevoel dat ik er niet bij hoor.”

Tekst: Wammes Bos, Foto: Loraine Bodewes

Haar laatste verhuizing was die van Amsterdam naar Limburg. De laatste in een lange rij, vanaf het begin van haar leven bijna. De eerste twintig jaar heeft ze nooit lang op één plaats gewoond: Afghanistan en Pakistan wisselden elkaar af, al naar gelang de politieke situatie in haar vaderland. Eenmaal (2006) in Nederland werd dat niet anders, hier trok het gezin langs de gebruikelijke carrousel van opvangplaatsen voor asielzoekers. En altijd probeerde Deeba Shahidi zo snel mogelijk in te burgeren, de taal te leren, “erbij te horen”.

Nu werd het Maastricht. Ze had een plaats bemachtigd bij de AKO-opleiding van geneeskunde (arts-klinisch onderzoeker), na een bachelor biomedische wetenschappen aan de Vrije Universiteit. Wéér afscheid nemen van vrienden en vriendinnen, wéér een nieuwe omgeving. Deeba Shahidi: “Ik stapte hier een keer in een bus maar verstond de buschauffeur niet, hij praatte dialect. Toen begon hij over ‘Hollanders’, ik begreep dat niet, we zijn toch allemaal Hollands, zei ik, bij het voetballen is het toch van: Hup Holland?”

Het was nieuw voor haar, de gevoeligheden tussen Limburgers en ‘Hollanders’. Intussen gaf deze buschauffeur haar wel het idee dat ze er wéér niet bij hoorde. “Dus ik dacht: ik moet Limburgs leren. Ik heb het echt geprobeerd, maar het ging niet, mijn Nederlands werd er weer slechter van, ik ben er mee opgehouden.”

Russen

Ze is Afghaanse, maar ze kwam niet in haar eigen land ter wereld. Haar ouders waren in 1985 naar Pakistan gevlucht. “In 1979 vielen de Russen Afghanistan binnen, langzamerhand werd dat steeds meer een echte oorlog met het verzet, de opstandelingen. Mijn ouders studeerden aan de universiteit van Kaboel: mijn vader scheikunde – hij had geneeskunde willen doen maar had net de toelatingseisen niet gehaald -, mijn moeder biologie. Ze hebben elkaar daar ontmoet. Allebei waren ze tegen de sovjetbezetting, mijn moeder deed mee aan protestacties. Toen mijn vader door het leger werd opgeroepen om met de Russen tegen de opstandelingen te vechten, besloten ze te vluchten. Ze moesten natuurlijk wel eerst trouwen, en de dag daarop vertrokken ze al. Lopend met ezels en paarden door de bergen, van Kaboel naar Peshawar, in een dag of acht. Later reisden ze door naar Islamabad. Ik zie dat nu een beetje als een spannend avontuur, maar als ik dat zeg,

wordt mijn moeder boos. Het was heel angstig allemaal. Ze was jong, 20, mijn vader was 23. Ze kwamen in een vluchtelingenkamp terecht, en een jaar later werd ik geboren.”

Shahidi bleef tot haar zevende in Pakistan. Eerst in het kamp, “waar de omstandigheden slecht waren”, later bij kennissen. Onderwijs was een probleem, “als vluchteling mocht je niet naar school. Mijn vader heeft er veel werk van gemaakt, gesmeekt bij het hoofd van een privéschool om zijn kinderen - ik kreeg daar nog een broertje - toe te laten. Dat lukte, dus ik heb vloeiend Urdu geleerd, ik spreek het accentloos. Daar heb ik mijn best voor gedaan want je wilt meedoen, ergens bij horen. Dat bleef daar moeilijk, Pakistani zijn niet zo aardig tegen Afghanen dus we hoorden vaak genoeg dat we er *niet* bij hoorden.”

Ze is geëmotioneerd als ze over haar vader spreekt: “Ik ben een beetje *daddy’s girl*. Dankzij hem zit ik nu hier”, klinkt het. Hij hield zich in Pakistan staande door de taal te leren, en ook Engels; daarnaast volgde hij computerlessen. Hij deed zwaar werk in een meelfabriek “waardoor hij nu last van zijn rug heeft”.

Talibaan

Na acht jaar - de Russen verlieten Afghanistan in '89, vervolgens brak een burgeroorlog uit - leek de situatie in Kaboel iets rustiger. Ze gingen terug, maar niet voor lang. Het zou de eerste keer zijn van een pendelbeweging

tussen de twee landen. “Ik ben in mijn jeugd van hot naar haar verhuisd, heb, op de eerste periode na, nooit langer dan een of twee jaar ergens gewoond. Dus ik heb nooit iets kunnen opbouwen met vaste vriendinnen.” Ze heeft ook een tijd onder het Talibaanregime geleefd. “In die periode was het relatief rustig en wilde mijn vader weer naar Kaboel. Ik mocht als meisje niet naar school, moest een boerka dragen, ik was 13, 14 en zat de hele dag thuis. Niet fijn, want ik ben leergierig, ik huilde vaak. Mijn moeder was actief in de beweging voor vrouwenrechten, ze organiseerde geheime schooltjes, gaf ons thuis les. Zij had haar studie nooit kunnen afmaken en is dichteres geworden, en later ook schilderes. Haar woonkamer hangt nu vol met haar schilderijen, het is een manier van verwerken van al die traumatische ervaringen. Mijn moeder komt uit een zeer liberale familie. Dat de vrouwen gingen studeren was heel normaal. Ik heb foto’s van mijn oma die in

de jaren zestig met een kort rokje op de fiets naar haar werk ging. Vóór de Russen kwamen was het qua vrouwenrechten veel beter, zeker in de hoofdstad.”

Haar middelbare school maakte ze in Pakistan af. Na haar eindexamen ging het opnieuw richting Kaboel, nu voor het laatst. “Er was iets met de familie van mijn vader, opa was ziek geloof ik. Intussen was ‘11 september’ achter de rug en waren de Amerikanen begonnen met bombarderen. Dat werd erger en erger, wanneer de hoofdstad aan de beurt zou komen was niet duidelijk, maar toen is het besluit gevallen dat we zouden vertrekken. Mijn moeder met inmiddels vier kinderen. Zonder mijn vader, die bleef bij opa. En deze keer niet naar Pakistan maar echt weg, want in Afghanistan ging het voorlopig niet meer goed komen.”

De reis ging naar Nederland. Daar woonden opa en oma van moederskant al sinds de jaren negentig, samen met een tante van Deeba. Ze waren per ongeluk hier terechtgekomen, op weg naar de VS (“daar woonde al een oom van mij”) maar de smokkelroute via Iran, Turkije

en Griekenland (“gelukkig toen nog met goede boten”) liep uiteindelijk vast op Schiphol waar ze met valse paspoorten uit de rij werden geplukt. Ze vroegen asiel aan en werden erkend: opa had als atheïst en communist inderdaad wat te vrezen in Afghanistan.

Deeba’s moeder volgde - jaren later - met het gezin de smokkelroute naar Turkije, om van daaruit gewoon met het vliegtuig door te reizen naar Amsterdam.

Sterke vrouw

“Het was zomer 2006, we belandden in het AZC in Ter Apel, eigenlijk een soort gevangenis want je mocht er niet zo maar uit, maar ik dacht wel: ‘Dit land wordt mijn thuis. Nu hoef ik niet meer te verhuizen.’ Ik mocht dragen wat ik wilde, een broek, geen hoofddoek meer, ik mocht mannen gewoon een hand geven, als een sterke vrouw want zo voelde ik me toen van binnen. Mijn moeder was daar wel een voorbeeld in, die deed dingen die niet mochten, ze had in Afghanistan drie dichtbundels clandestien laten drukken en verspreid.”

Shahidi wilde actief zijn, iets doen en ook zo snel

...dat mijn thuis. Nu hoef ik ...e verhuizen”

mogelijk Nederlands leren. Alleen ging dat niet zonder slag of stoot. Naar school, dat was alleen mogelijk als je nog geen 18 was. “In het AZC werkte ik in de crèche en in de keuken. Ik tolkte ook veel want in Pakistan heb ik goed Engels geleerd. Maar Nederlands leren mocht niet, ik ben naar het COA-kantoor gegaan, heb met ze gediscussieerd, het bleef nee. Toen dacht ik: ik regel het zelf. Op tv keek ik naar Engelse series met Nederlandse ondertiteling, zo pikte ik al wat op. En ik ging naar de school van mijn jongere zusje, een ROC, en via Vluchtelingenwerk Nederland kon ik meedoen met bepaalde lessen. Zo heb ik de taal kunnen leren.”

Maar ze wilde meer. Ze wilde studeren. Op de middelbare school had ze altijd hoge cijfers, ze wilde dokter worden en niet haar hele leven in een AZC-keuken slijten. En dus nam ze contact op met het Universitair Asiel Fonds, UAF. “Op een gegeven moment, toen ik daar in de keuken zat te huilen, vol wanhoop over mijn toekomst, werd ik gebeld door een van hun studentenbegeleiders. Een geweldige vrouw, ze liet me weten dat ik de week daarop een toets moest maken op de VU en dat ik bij goed gevolg in het voortraject

voor anderstalige studenten opgenomen zou worden. Zij had het allemaal voor me uitgezocht. Snap je nu waarom ik in mirakels geloof? Dit was goddelijk, het UAF is goddelijk, wil je dat alsjeblieft opschrijven?”

Maar ze had zich toch zelf aangemeld? Bijna juichend: “Ja, maar niet iedereen krijgt zo’n belletje!”

Ze begon aan het schakeljaar, de wiskunde zat anders in elkaar dan ze gewend was, haar leraar voorspelde dat ze het niet ging redden. “Als je dat tegen me zegt, wordt er iets in mij wakker. Dan zal ik het even laten zien.” Ze haalde een negen. Voor de studie geneeskunde werd ze uitgeloot; het werd een bachelor biomedische wetenschappen.

Verscheurd

Uiteindelijk belandde het gezin, eenmaal erkend, in Haastrecht, bij Gouda. Shahidi kreeg de volgende schok te verwerken toen bleek dat vader definitief niet meer zou komen: haar moeder had de scheidingspapieren al klaar. Shahidi vertelt het aarzelend “want in Afghaanse kringen is dit soort dingen taboe. Voor mij was het een enorme

schok, ik was boos op haar, nu was de familie voorgoed verscheurd. Maar ook trots dat ze zoiets aandurfde. Het had mede te maken met hun achtergrond, mijn moeder liberaal en atheïstisch, mijn vader gelovig en conservatief. Mijn wereld stortte in, ik ben depressief geworden en in therapie gegaan.”

Ook dat vertelt ze met de nodige aarzeling. Met therapie, in Nederland iets doodgewoons, moet je bij een Afghaan niet aankomen. “Ze zijn trots. Therapie? Dat kan niet.”

Bomaanslag

Shahidi is, anders dan haar moeder, gelovig. “Die vindt het dom om in iets te geloven dat door mensen verzonnen is, maar ik heb er veel houvast aan. Ook als we weer slechte berichten horen. Vergeet niet, de oorlog in Afghanistan gaat maar door, niet lang geleden zijn twee neven van me omgekomen, 16 en 17 jaar, bij een bomaanslag. Dat geeft een enorm machteloos gevoel. Bij ons allemaal, ook bij mijn iets jongere broer bijvoorbeeld. Die heeft het er heel moeilijk mee gehad.”

En dan spelen culturele gewoontes op. Sinds haar vader wegbleef was haar broertje de oudste ‘man’ in huis. Maar zeggenschap over de rest van het gezin, dat is er in Nederland niet meer bij. Dat zijn oudere zus Deeba na drie jaar Amsterdam naar Maastricht verhuisde voor een vervolgstudie, vond hij maar niets. Veel te ver van zijn woonplaats Den Haag. Hoe kon hij zo op haar passen?

Shahidi is intussen blij dat ze hier is. Ook dat noemt ze “een mirakel: iemand hier boven moet invloed hebben gehad. Als ik in Afghanistan was gebleven had mijn leven er anders uitgezien. Ik ben een uitgesproken wezen, ik ga altijd de discussie aan, maar daar krijg je van de mannen klappen als je tegenspreekt. En neem mijn nichtjes, die worden uitgetrouwde tegen hun zin. Mijn vaders familie wilde dat ook voor mij.

CV

De Afghaanse Deeba Shahidi kwam op haar twintigste in Nederland, met haar moeder, twee broers en een zusje. Ze leerde Nederlands, studeerde biomedische wetenschappen aan de VU en volgt nu de opleiding tot Arts-Klinisch Onderzoeker aan de UM. Ze werkt bij het Refugee Project Maastricht en is vicevoorzitter van UAEM-NL, Universities Allied for Essential Medicines, een studentenorganisatie die probeert medicijnen goedkoop beschikbaar te stellen aan derdewereldlanden.

Dat ik nog geen man en kinderen heb op mijn leeftijd, dat kan helemaal niet, vinden ze. Gelukkig heeft mijn vader me nooit onder druk gezet. Hier een partner vinden is trouwens best lastig. Nederlandse jongens vinden me te feministisch.” Niet dat ze altijd overloopt van zelfvertrouwen. Ze doet de vierjarige opleiding tot Arts-Klinisch Onderzoeker maar loopt al anderhalf jaar uit. “Daar schaam ik me voor, wat heb ik nu eigenlijk bereikt? Het komt doordat ik vaak naar Haastrecht moest als er problemen in de familie waren, ik ben de oudste. Die dingen bevorderen ook mijn concentratie niet. Aan de andere kant gaat het nu heel goed in mijn coassistentenschap, net als in de wetenschapsstage, daar doe ik onderzoek naar colorectaal kanker.”

Buiten de UM is ze onder meer actief in het Maastrichtse AZC, bij het *Refugee Project Maastricht*. Ze spreekt Arabisch en Engels, naast Nederlands en de Afghaanse variant van het Farsi, en ze kan dus goed tolken.

“Het is er anders dan in mijn tijd. Op een kamer voor twee personen zitten er nu zes. En de sfeer in Nederland is veranderd, het woord vluchteling is iets negatiefs geworden terwijl het mensen zijn met doorzettingsvermogen, die graag iets willen bijdragen aan de maatschappij. In zo’n AZC merk je nu ook dat de ene categorie tegenover de andere wordt gezet. Syriërs en andere Arabieren komen er sneller uit, Afghanen zitten er vaak langer dan een jaar. Dat geeft spanningen. En ze worden teruggestuurd, terwijl er elke dag bombardementen plaatsvinden waar je hier nooit iets over hoort.”

Ze maakt zich zorgen om haar vader, in Kaboel. “Ik mis hem, skypen gaat nauwelijks, bellen is heel duur. Ik zou het liefst veel geld gaan verdienen en hem hier naartoe laten komen.”

Zou hij dat doen?

Aarzelend: “Nee, ik ben bang van niet, hij is daar intussen hertrouwd. Maar toch.”

Proefschrift over begraafcultuur

Buren in het leven, buren na de dood

Maurice Heemels, docent geschiedenis aan de Fontys lerarenopleiding in Sittard, schreef er als buitenpromovendus een proefschrift over: *‘Op den akker des doods, waar allen gelijk worden ...’*. Hij onderzocht de Roermondse begraafcultuur tussen 1870-1940. “De hoogtijdagen van de klassemataatschappij.” Van de gelijkheid uit de titel is dan ook weinig te merken. Er was een strikte scheiding tussen rijk en arm, niet alleen op de begraafplaats maar ook in de manier waarop men daar naartoe begeleid werd. “Hoe lang de klokken luidden, hoeveel priesters en misdienaars de mis leidden, hoe de kerk werd aangekleed, of het hoofdaltaar of een zijaltaar werd gebruikt, het tijdstip waarop de mis was, hoeveel kaarsen er werden gebrand, hoeveel er voor iemand zielenrust werd gebeden – daar betaalde je allemaal voor.” Heemels wijst op een prijslijst uit 1938. De duurste begrafenismis kostte f28,30 (inclusief orgel en voorzanger, na 10.30 uur – hoe later hoe chiquer), de goedkoopste f2,75 (alleen een priester, meestal de kapelaan, voor 9.00 uur).

Zelfs bij de indeling van de begraafplaats werd er rekening met de klassen gehouden. Heemels loopt over de brede laan die de eerste klas-segraven scheidt. “Hier moesten twee koetsen elkaar kunnen passeren. Die mensen kwamen natuurlijk niet met een kar.” Die mensen, dat waren de adel en notabelen van Roermond, maar ook winkeliers en verrassend genoeg kermisexploitanten. “De stad groeide als winkelstad, waardoor mensen die je oorspronkelijk in de tweede (winkeliers) of zelfs vierde (kermisexploitanten) klassen zou verwachten een eerste klas-graf konden betalen.” De begraafplaats was daarmee een spiegel van de samenleving, zegt Heemels. “Mensen die tijdens hun leven naast elkaar woonden, waren in de dood ook buren. Men zoekt elkaar op: de adel en gegoede burgers liggen bij elkaar, de kermisklanten ook.”

Geen grafkelder

De eerste klasgraven liggen rondom de Bisschoppenkapel, die door architect Pierre Cuypers gemodelleerd is naar de plattegrond van Jeruzalem uit de Apocalyps van Johannes. Hij bedeede zichzelf een plekje toe ten oosten van de kapel – volgens de Bijbel zou God ten oosten van Jeruzalem beginnen met het tot leven wekken van alle overledenen aan het einde der tijden. “Hiermee kopieerde men het *ad sanctos* begraven”, zegt Heemels. Voor het einde van achttiende eeuw, toen mensen nog in de kerk begraven werden, wilde iedereen zo dicht mogelijk bij het altaar liggen waar de relikwie van heiligen werden bewaard – *ad sanctos*.

Rondom de eerste klasgraven en aan de randen

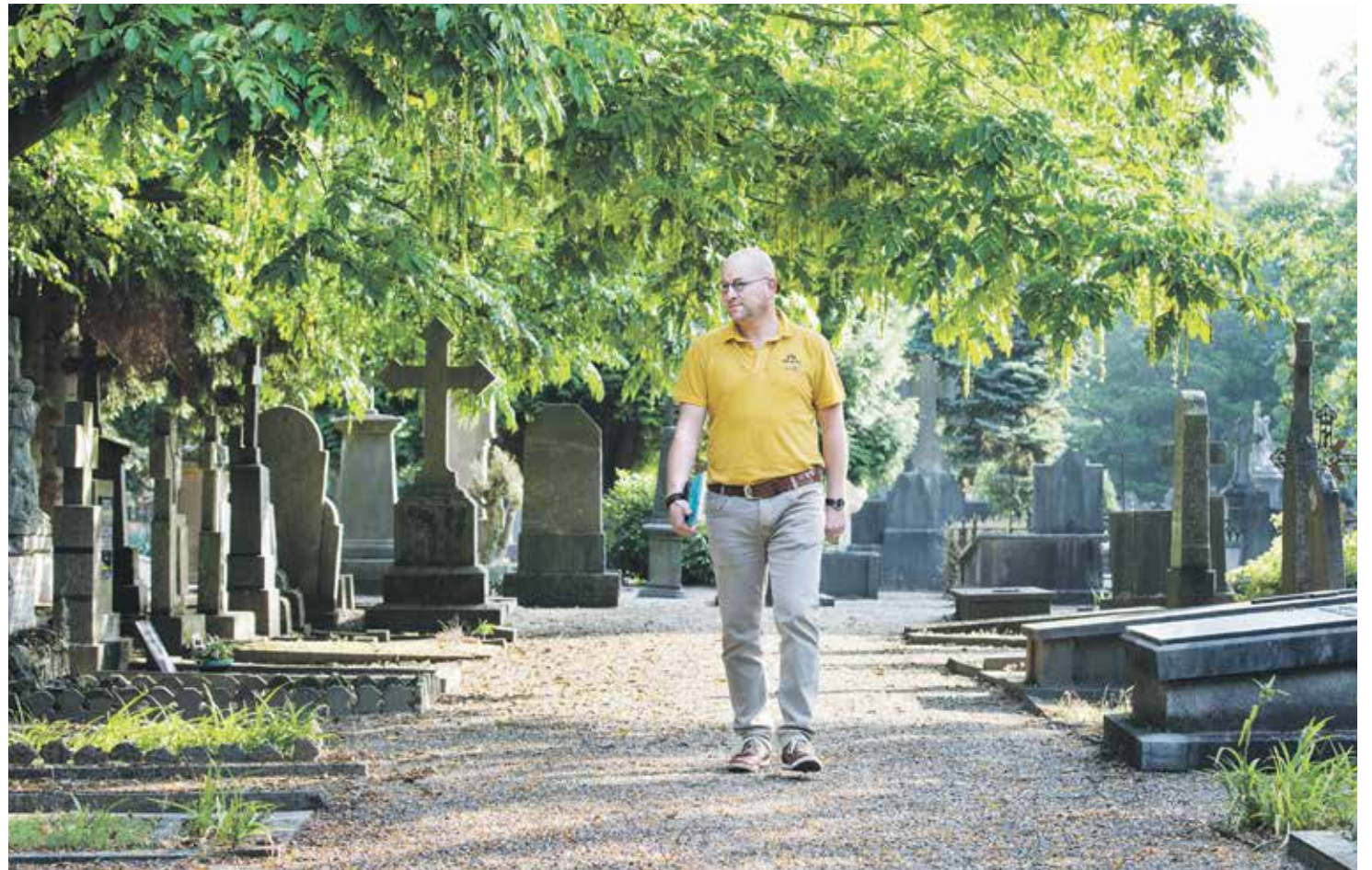

Foto: Loraine Bodewes

“Mensen vragen vaak: waarom is het daar zo leeg? Het is daar niet leeg, juist heel vol.” Historicus Maurice Heemels wijst op een kaal stuk middenin een vierkant van graven op de begraafplaats ‘Nabij Kapel in ’t Zand’ in Roermond. Hier lagen de vierde klas graven – drie op elkaar – met alleen een houten kruisje erop dat in de loop van de tijd is vergaan. Een schrill contrast met de grote monumenten even verderop in het eerste klasgedeelte.

van de huurgrafvelden ligt de tweede klas. De graven zijn eenvoudiger en je vindt hier geen grafkelders voor families, maar ze hebben vaak wel een stenen kruis en bleven bestaan zolang de familie het huurrecht betaalde. Die optie hadden de mensen uit de derde en vierde klas, die in de open plekken in het midden werden gelegd, lange tijd niet. “Daar kwam een houten kruisje met je naam op. Ging er de week erna iemand anders dood, dan kwam die er bovenop te liggen en werd het kruisje vervangen. Soms stond het er

duis maar heel even.”

Heemels is altijd gefascineerd geweest door begraafplaatsen. “Mijn vader is overleden toen ik vier maanden oud was. Als kind bezocht ik met mijn moeder regelmatig zijn graf. Vooral met Allerzielen als de graven werden schoongemaakt en er overal kaarsen stonden, hing er een soort mystieke sfeer.” Toen hij de mogelijkheid kreeg te promoveren, was het onderwerp snel gekozen. “Waarom ligt de een op plek A en de ander op plek B, dat interesseert mij.”

Kritiek

Het klassensysteem was op veel begraafplaatsen in zwang, maar wat ‘Nabij Kapel in ’t Zand’ – of zoals Roermondse mensen het noemen: *den aje kirkhaof* – een goed studieobject maakt, is dat het lange tijd de enige begraafplaats van Roermond was. “Daarnaast was er een sterke katholieke cultuur waardoor er bijna niemand gecremeerd werd. Iedereen werd hier naartoe gebracht, in de periode die ik heb onderzocht waren er ongeveer 14 duizend begrafenissen.”

In de loop van de tijd komt er steeds meer kritiek op het klassensysteem, dat in de jaren zestig uiteindelijk verdwijnt. “Priesters waren al jaren kritisch over het hele gebeuren. De zogeheten ‘zwarte mis’ met alle rouwankleding in de kerk was velen van hen een doorn in het oog. Er is een grapje dat verteld werd onder jonge kapelaans. Een man loopt met een doodskist op zijn rug over het Munsterplein in Roermond. “Ej Sjaak, waar ga jij naar toe?” vraagt een voorbijganger. Sjaak antwoordt: “Ik heb een zevende klas begrafenissen.”

Cleo Freriks

Brieven mogen maximaal 300 woorden bevatten. De redactie behoudt zich het recht voor om brieven in te korten of niet te plaatsen. Brieven zonder vermelding van naam en telefoonnummer worden niet geplaatst.

Wat is een FHML-medewerker waard?

Een tweetal jaren geleden is de Randwyck locatie DEB1 gerenoveerd. In dezelfde periode

moest er ruimte gecreëerd worden voor het instituut MERLN waardoor er in Randwyck (en dus ook in DEB1) noodgedwongen enkele verhuwbewegingen plaatsvonden. Door deze verhuwbewegingen verhuisden mijn collega en ikzelf (intern) naar een andere kamer op een andere verdieping. Op zich geen probleem; het blijkt echter de warmste kamer van het gebouw te zijn.

Al heel snel kwam dan ook de vraag welke mogelijkheden er zijn voor een klimaatbeheersingssysteem. Na ruim twee jaar (!) onderhandelen hierover blijkt dit niet mogelijk; de kosten (ongeveer negenduizend euro) zijn, volgens gebouwenbeheer, een te hoge investering voor deze locatie.

In de ruim 30 jaar die zowel mijn kamergenoot

als ikzelf bij de UM werken hebben we nooit eisen gehad ten aanzien van huisvesting. In onze huidige kamer loopt de temperatuur, op zonnige dagen, echter vaak op tot ver boven de 30 graden Celsius, zelfs wanneer het buiten nog niet eens zo heel erg warm is.

De enige ‘oplossing’ die ons geboden werd, is zelf uitkijken naar een andere kamer (en dus andere collega’s met hetzelfde probleem opzaden)!

Als kosten nog moeite worden gespaard voor de huisvesting van prominente groepen, maar er geen enkele prioriteit wordt toegekend aan de basale behoeften van de ‘gewone’ medewerker, dan rijst toch de vraag hoeveel die gewone FHML-medewerker waard is?

Jos Slangen, Vakgroep Epidemiologie Deb1.

Het In Memoriam van Jassim Aba Al-Khail, eerstejaars aan de bacheloropleiding European Law School en onverwacht overleden op donderdag 15 september (*Observant 4*), is geschreven door de coördinator van het ELS bachelor programma, Bram Akkermans, en decaan Hildegard Schneider.

Promotieonderzoek naar taalpraktijken in een Limburgs verzorgingstehuis

“Deze stoel is niet voor jou, jij zit dáár”

Taal bepaalt of je erbij mag horen of niet. In een Maastrichts verzorgingstehuis waar cultureel antropoloog en promovendus Jolien Clijsen dagenlang vertoeft voor haar onderzoek is dat overduidelijk. “Het eigen dialect is vaak nog het enige waar bewoners invloed op hebben, waardoor ze zich een beetje thuis voelen.” Tegelijkertijd is het ook dit dialect – vaak Maastrichts – dat anderstaligen buitensluit.

Ga er maar aan staan: als niet-Limburgse onderzoek doen in een Maastrichts verzorgingstehuis. Het eerste dat Jolien Clijsen, geboren in Amsterdam en opgegroeid in Wageningen, hoorde toen ze de Lenculenhof binnenstapte? “Je bent niet van hier.” Om een week later te horen: “Hoe is het weer in Nederland?” En: “Hoeveel uren heeft de reis geduurd?” Alsof Limburg ver buiten Nederland ligt, zegt Clijsen. Toch merkt ze dat bij sommige bewoners het vertrouwen is gegroeid nu ze er al een aantal maanden rondloopt. “Geografisch is er minder afstand. Ik kom voor hun gevoel niet meer uit Noord-Holland, maar uit Brabant. Ik ben bijna een van hen, hoewel dat laatste natuurlijk onmogelijk is. Toen ik aan een vrouw vroeg of zij mij het Maastrichts dialect wilde leren, antwoordde ze: ‘Nee, dat doe ik niet. Dat is belachelijk.’ Zo van: waarom zou je dat willen.”

Jolien Clijsen doet vanuit de faculteit cultuur- en maatschappijwetenschappen en het Meertens Instituut “antropologisch veldwerk” voor haar promotieonderzoek naar taalpraktijken in verzorgingstehuizen – ze hoopt het in 2018 af te ronden. Wat ze weten wil: voelen mensen zich thuis (of niet) door middel van taal? “In- en uitsluitingsprocessen spelen hierbij natuurlijk een grote rol.”

Krapuul

“Taal is een deel van iemands persoonlijkheid. Dezelfde taal scheidt een band, verbindt, geeft vertrouwen. Mensen maken op basis van taal een onderscheid tussen ‘wij’ en ‘zij’; vaak zijn daar allerlei assumpties aan verbonden, over het soort mensen, hun normen en waarden, en of ze wel of niet hoog zijn opgeleid. Toen ik als kind van Amsterdam naar Wageningen verhuisde, vonden ze mij op de nieuwe school maar raar praten, negatief bedoeld. Dat Amsterdamse accent kon ik maar beter afleren. Maar zo is het ook met Limburgers. Zij worden boven de rivieren gezien als ‘dommeriken’. Taal sluit in en uit. En wat we in de ‘grote wereld’ zien, gebeurt ook in het klein.” Clijsen refereert aan haar onderzoek in de Lenculenhof. “Zeker voor ouderen is taal iets waaraan ze hun identiteit ontlenuen. Wonen ze in een verzorgingstehuis dan hebben ze veel persoonlijke spullen moeten achterlaten. Vooruit, ze krijgen er hun eigen kamer, maar verzorgenden lopen er in en uit, er wordt voor hen bepaald wanneer ze eten en wanneer ze gewassen worden. Het enige waar de bewoners nog controle over hebben, dat nog van henzelf is, is hun taal.”

De audiorecorder van Clijsen staat altijd aan. Als ze informele gesprekken voert met bewoners, als ze meehelpt in de verzorging – “als middelbare scholier had ik een bijbaantje in een verzorgingstehuis” – , bedden opmaakt, koffie rondbrengt of aanschuift bij activiteiten in de gemeenschappelijke ruimte. “Ik probeer van alles iets mee te pikken.” Spreekt Clijsen de bewoners een-op-een, dan passen ze zich meestal aan in het Nederlands, “met hier en daar wat dialect, zeker als er emoties zijn”. Maar tijdens groepsactiviteiten of in korte gesprekken met de verzorgenden, wordt er dialect gesproken. Voor alle duidelijkheid: Maastrichts dialect. “Zeker 90 procent spreekt Maastrichts.” Een enkeling komt niet uit de

Foto: ThinkStock

provincie – “ze zijn verhuisd om dichterbij hun kinderen in Limburg te wonen”. Ook verblijven er één Spaanse en één Duitse mevrouw. “Voor hen is het heel lastig. Zelfs met het personeel wordt er vaak non-verbaal gecommuniceerd.” Bottom line: wie het Maastrichts dialect spreekt, heeft de meeste kans om erbij te horen. “Als ik zeg dat ik iets niet begrijp, is het antwoord: ‘Dan is het ook niet voor jou bedoeld.’ Of er wordt cynisch gezegd: ‘Je verstaat het niet hè?’ En vervolgens komt er ook geen Nederlandse vertaling. Ja, dat is best hard. In de gemeenschappelijke ruimte is de tafelschikking min of meer gebaseerd op de verschillende dialecten – hoewel het natuurlijk ook wel meetelt uit welke wijk iemand komt en hoe iemand zich kleedt (mantelpakje, opgedirkt, of in ‘lounge kledij’). Wie een Sittards dialect heeft, hoeft niet te proberen om een stoel te bemachtigen aan de ‘Maastrichtse’ tafel. ‘Je mag hier niet zitten, jouw plaats is daar’, klinkt het dan.”

Niet alleen het soort dialect sluit in en uit, ook de woordkeuze speelt een rol. “Een bewoner zei een keer: ‘Me heet nette luij en krapuul’. Ik wist niet wat krapuul was, maar ze omschreef het als ‘het laagste van het laagste’. Waarop ik vroeg: ‘Hoe ziet u dat verschil dan?’ Bleek het afhankelijk van de taalkeuze, of ze mensen aanspraken als

mijnheer of mevrouw, of *sjat* of *joong*.”

Betuttelend

Toch zijn het niet alleen de bewoners zelf die op basis van hun dialect anderen uit- en insluiten. Ook de activiteiten dragen hun steentje bij, zegt Clijsen. “Tijdens het kienen, een cabaretvoorstelling of een lezing over de stad wordt er Maastrichts gesproken. Ik zat tijdens carnaval aan een tafel bij een niet-Limburgse dame. Ze kon niet mee lachen, ze snapte de grappen niet. Dus wat je ziet is dat deze mensen op een gegeven moment afhaken, op hun kamer blijven en nog meer in een isolement raken. Tel daarbij op dat de verzorgenden geen tijd hebben voor een praatje en dat de familie weinig op bezoek komt.”

Schrijvende verhalen: Clijsen werd het soms te veel. “Vaak zeiden ze ‘dat het allemaal niet meer hoeft’, ‘dat ze hopen dat ze morgen niet meer wakker worden’. Als je dat zoveel uren achter elkaar hoort, word je wel een beetje depressief. De positieve en gezellige verhalen wegen niet meer op tegen de negatieve. Ik heb gelukkig een vertrouwenspersoon kunnen regelen binnen de Universiteit Maastricht bij wie ik mijn hart kan luchten.”

Veel ouderen zijn lichamelijk niet meer in staat

om zelfstandig te wonen, maar zijn mentaal oké, zegt Clijsen. En toch strijkt het personeel alle bewoners over één kam, als een groep met dezelfde kwalen. “Alsof ze het tegen een kind hebben: betuttelend, hard pratend, langzaam, in jip-en-janneke taal, soms denigrerend. Ik sprak een man die – toen de verzorgende de deur uit was – tegen mij zei: ‘Ze denken dat ik gek ben.’ Ik pleit voor meer aandacht voor het individu: ze zijn niet allemaal doof, dus er hoeft niet altijd hard gesproken te worden. Ze hebben ieder een eigen levensloop, hun eigen huidige beperkingen maar ook dingen die ze wél nog kunnen.” Het beeld dat we hebben van ouderen wordt volgens Clijsen heel erg bepaald door de cultuur en het publiek discours. In de ene cultuur richt men zich meer op de wijsheid van ouderen, is er veel respect, maar in een andere cultuur worden ouderen geassocieerd met iets negatiefs, als ‘lastpakken die geld kosten’. “Denk je dat deze mensen zelf graag in een verzorgingstehuis zijn? Nee hoor, ze weten dat het wordt gezien als het laatste ‘station’. Ze moeten elke dag dealen met het pijnlijke feit dat ze ‘oud en hulpbehoevend’ zijn en dat ‘jong zijn’ de norm is.”

Wendy Degens

Collegereeks Limburgs in beweging

Studium Generale organiseert vanaf woensdag 5 oktober de collegereeks ‘Limburgs in beweging’ met colleges van onder meer Leonie Cornips, hoogleraar taalkunde aan de UM en het Meertens Instituut (zij is promotor van Jolien Clijsen), over nieuwe Limburgers, expat-Limburgers en in- en uitsluiting door al dan niet dialectgebruik, en de vertoning van de film *Vraem Luuj*.

40 jaar in 2016

Net zo oud als de universiteit

Dit academisch jaar wordt de Universiteit Maastricht veertig. In deze serie vertellen oud-studenten – die net als de universiteit het levenslicht zagen in 1976 – hoe ze in Maastricht terecht kwamen en welke herinneringen ze hebben aan docenten, de faculteit en hun studentenleven. Vandaag: Gregor Neggers.

Studie: Met mijn vwo-diploma op zak ging ik er een jaar tussenuit, naar het Midden-Oosten. Ik had thuis een zware periode achter de rug, mijn moeder was erg ziek en dat bracht de nodige spanningen met zich mee, zeker gecombineerd met mijn schoolonderzoeken en eindexamen. Ik vertrok naar Israël, een land waar in mijn gedachten alle wereldreizigers samenkwamen. Ik vond het geweldig, heb mijzelf goed leren kennen. Toch verlangde ik terug naar Nederland, een land waar alles goed geregeld en op orde is. De Universiteit Maastricht werd het plan, bedrijfskunde. Ik kende het bourgondische leven van Maastricht, we gingen er wel eens met familie naartoe. Toch was bedrijfskunde niet wat ik ervan verwachtte. Een bevriend ondernemer zei: 'Wil je echt ondernemen? Kom met mij mee op pad.' Ik was vervolgens een paar jaar onder de pannen. Maar op een gegeven moment miste ik de academische uitdaging. Voor mij voelde het heel zinnig om rechten te gaan studeren. Ik vond vooral mensenrechten interessant.

Docent: Wie mij echt heeft geprikkeld is Theo van Boven. Hij was een bijzondere man met een bijzondere status bij de VN [oud-directeur van de afdeling voor de mensenrechten]. Ik herinner me onze gesprekken over de wereldproblematiek nog heel goed. Ik schreef een scriptie over Guantanamo Bay en Van Boven kreeg op dat moment de kans om een bezoek te brengen aan het gevangenenkamp. Het was de vraag of ik mee kon of niet. Van Boven heeft het uiteindelijk afgeblazen omdat hij een rondleiding zou krijgen, er zaten dus voorwaarden aan zijn bezoek. Van Boven vond het helemaal niets dat hij als toerist

zou worden behandeld. Als hij door een deur wilde, dan moest die voor hem opengaan. Hij ging gewoon op zijn professionele strepen staan. Ja, dat vond ik wel stoer.

Anekdote: Ik heb best een tijdje rondgelopen in Maastricht en hechte vriendschappen opgebouwd. Ik en vier vrienden zien elkaar nog steeds. We kunnen ons nog allemaal het moment herinneren dat onze vriendschap is getekend, dat er echt sprake was van broederschap. Het was op een avond, aan de bar van de Kokosociëteit, en een van ons had liefdesverdriet. Hij vond dat hij dat moest verdrinken. Wij besloten hem te 'redden' door alles wat hij bestelde op te drinken. Hoe hoog de rekening is geworden, weet ik niet meer. Ik weet wel dat bij Koko sindsdien sterke drank niet meer

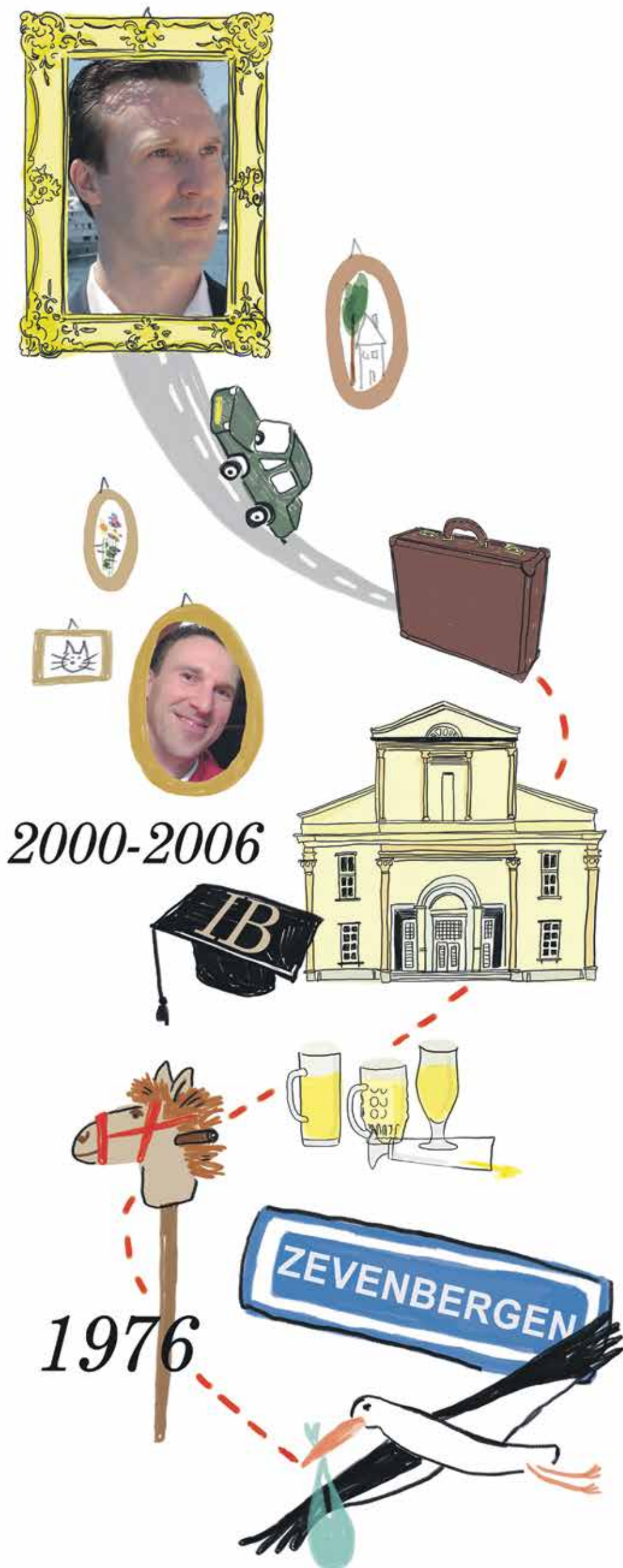
per fles wordt verkocht, enkel nog per glas. De halve nacht heb ik in een taxi gezeten om iedereen thuis te brengen. Met een van hen ben ik mee naar boven gelopen; stak-ie een verhaal af over wat onze vriendschap voor

hem betekende. Het duurde zeker 45 minuten. En die taxichauffeur maar op mij wachten.

Plaats: Het oude pand van studentenvereniging Koko in de Hoogbrugstraat. Ik was al sinds mijn komst in Maastricht lid. In mijn eerste jaar werd ik gevraagd om zitting te nemen in de barcommissie (verantwoordelijkheid over de kroeg), en ook al stopte ik halverwege met mijn studie en was ik zelfs geen student meer de daaropvolgende jaren, ik mocht toch lid blijven.

Wendy Degens

“Het was de vraag of ik mee kon naar Guantanamo Bay”

film: *The Magnificent Seven* De western leeft!

Still uit *The Magnificent Seven*

Het verhaal: Een klein stadje wordt geterroriseerd door een meedogenloze industrieel en zijn leger van revolverhelden. De premiejager Sam Chisholm (Denzel Washington) neemt het met nog zes andere huurlingen op tegen deze schurken.

7 is een geluksgetal want:

The Magnificent Seven is een western. En wel eentje uit de klassieke school. Regisseur Antoine Fuqua kiest met deze remake vol voor het genre en geeft geen blijk van een halfslachtige en labbekige houding als Quentin Tarantino, die met *The Hateful Eight* eerder een misdaadverhaal vertelde dan een western.

Het knappe van deze remake is zijn unieke signatuur. Fuqua hoedt zich voor de platgetreden paden en geeft zijn film eigenheid en soms eigengereidheid mee. Zo is de samenstelling van deze magnifieke zeven etnisch divers, hanteert de schurk hier een zeer geperverteerde visie van kapitalisme en kent de film een duidelijk ecobewustzijn. Vernietiging van het landschap uit geldzucht wordt afgekeurd.

Tegelijk betoont Fuqua eer aan het origineel van John Sturges uit 1960 (dat ook al was gebaseerd op de *The Seven Samoerai* uit 1954 van de Japanse grootmeester Kurosawa). Ook in Sturges' film zit de bekende 'so-far-so-good'-dialoog,

is een van de zeven revolverhelden zijn moed kwijtgeraakt, en draagt premiejager Denzel Washington - net als Yul Brynner - alleen maar zwarte kleren.

Deze nieuwste versie van *The Magnificent Seven* sleepte mij in elk geval mee. Opwinding maakte zich zelfs van mij meester toen de schurken in een charge op het dorpje afstormden (wat een geweldig geluid!), verrukking was er toen ik de laatste composities van de veel te vroeg overleden componist James Horner hoorde en ontroering toen ik een aantal van de zeven zag sneuvelen. Het is lang geleden dat ik met zoveel plezier in de bioscoop gezeten heb.

Na het zien van deze film weet je het weer: de western leeft!

7 jaar ongeluk want:

The Magnificent Seven is een western.

Slotoordeel:

The Magnificent Seven is een goed gemaakte, klassieke western met allure. Alleen fervente western-haters kunnen deze film afwijzen.

Jan Salden

Jan Salden is docent filmtheorie aan de Maastricht Academia of Media, Design & Technology

zoals ik al zei

Ig Nobelprijswinnaars foppen hersenen

Op de foto staat de Britse ontwerper Thomas Thwaites voorovergebogen met verlengde armen. Zo komt zijn rug in een horizontale stand. Thomas wil weten hoe het is om een geit te zijn. Zijn ongemakkelijke houding kan hij volhouden met behulp van een exoskelet. Dat wil zeggen dat je eigen beenderen met hulp van buiten de gewenste structuur en beweeglijkheid krijgen. In deze toestand bracht hij drie dagen door in een kudde geiten in een Zwitserse alpenweide. Hij had wel een klacht. Grazen met de korte mensennek valt niet mee. In september barst het prijzenseizoen los. Hoogtepunt vormt de bekendmaking van de Nobelprijzen begin oktober. Maar vlak daarvoor kent Harvard de Ig Nobelprijzen toe. Als ik het goed geteld heb op tien gebieden. Thwaites werd met een ander gelauwerd in de biologie. Het gaat om zuiver overbodig, onnodig, maar slim bedacht en vrolijk onderzoek. Bij voorkeur zetten de probleemstellingen en uitkomsten de wetenschap aan het denken. Tenminste één Ig Nobel prijswinnaar is ondertussen ook in Stockholm gelauwerd.

Dit jaar waren studies over de menselijke houding alsmede ongebruikelijke bewegingen

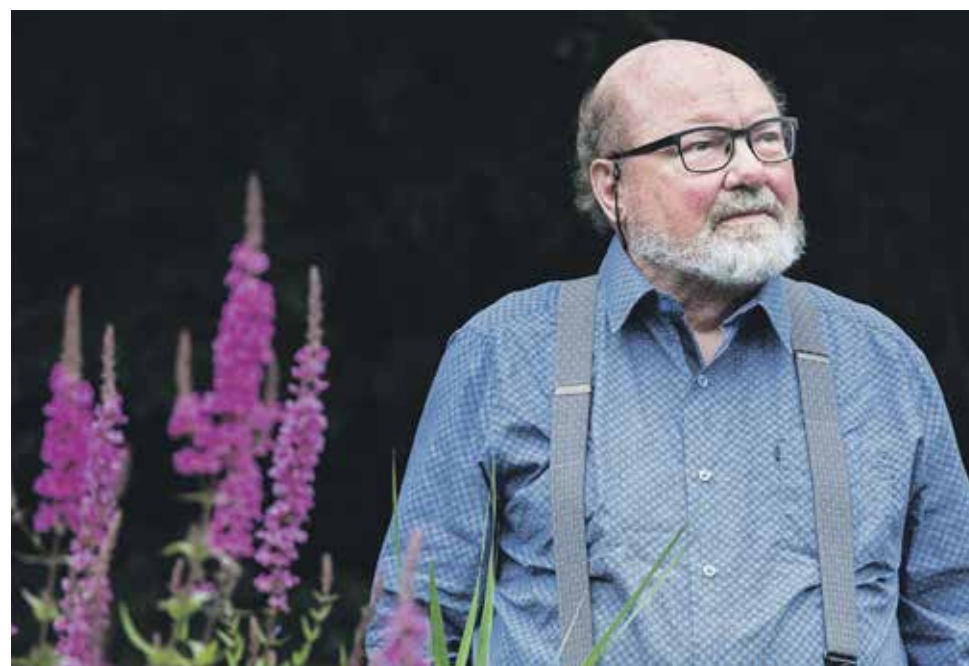

Foto: Loraine Bodewes

succesvol. Zo wonnen Japanners met een studie over voorover gebukt tussen de benen door kijken. Wie dat überhaupt voor elkaar krijgt,

heeft een handicap. Hij of zij schat dan afstanden en de grootte van objecten slechter in. Gewoon blijven staan dus! Na onderzoek met ratten

door een Egyptische arts moet ook het dragen van polyester onderbroeken door mannen - in plaats van katoenen of wollen - worden afgeraden. De polyesterratten wilden vaker seks, maar hun penetratie was miniem. Dus mannen, goed opletten bij uw volgende bezoek aan de Action. Ik wil niet alle winnende onderzoeken bespreken. Ik trof er ook twee of drie aan die niet meer dan een flauwe afspiegeling zijn van reeds lang bekende, serieuze inzichten. Die vertegenwoordigen de oorspronkelijke bedoeling van de prijzen. De schertsbekroning van niet vrolijk, maar zuiver overbodig onderzoek. En je daar dan vrolijk over maken.

De topper van dit jaar is de prijs voor geneeskunde aan onderzoekers uit Lübeck toegekend. Tegen hinderlijke jeuk is geen kruid gewassen. Krabben verergert de klacht. Wat wel kan is in een spiegel kijkend de verkeerde arm krabben. De hersens worden dan gefopt. Het helpt. Mij in ieder geval een beetje. Als oudere mens word ik vaak overvallen door onverklaarbare jeuk. Leve de Ig Nobelprijzen.

Hans Philipsen

Hans Philipsen is oud-rector van de UM

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32

Postbus 616

6200 MD Maastricht

(volg routebordjes)

T 043 - 38 85 390

E observant@maastrichtuniversity.nl

W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Arie Nieuwenhuijzen Kruseman (vz),

Sandra Daas, Catharien Kerkman, Stephanie

Meeuwissen, Christoph Rausch

Redactieraad

Harald Merckelbach (vz), Piet Eichholtz, Birsen

Erdogan, Silvia Evers, Ralph Stassar, Loes Visser,

George Vogelaar

Redactie

Riki Janssen

(hoofdredacteur) 043 - 38 85 384

Wammes Bos 043 - 38 85 383

Wendy Degens 043 - 38 85 382

Cleo Freriks 043 - 38 85 386

Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Sjoerd Willen 043 - 38 85 385

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Albert Bergbroeder, Cato Boeschoten, Pietro

Bonizzi, Ype Driessen, Wim Groot, Hans Philip-

sen, Jan Salden

Fotografie

Lorraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman

Druk

Janssen/Pers Gennep

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen zie

www.observantonline.nl/Mededelingen

of www.observantonline.nl/English/

Announcements

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders:

Marion Janssens, 043 - 38 85 390,

marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,

m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paartjes zie info bij Paartjes)

Abonnementen

Observant wordt gratis verspreid op de

universiteit en op diverse locaties in Maastricht.

Belangstellenden kunnen Observant

thuisgestuurd krijgen voor € 37,00 per

academisch jaar.

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande

schriftelijke toestemming van de hoofdredacteur

geheel of gedeeltelijk worden overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de
paartjes iedere week
ook op internet:

www.observantonline.nl

GEZOCHT: websitemedewerker

bij gerenommeerde herenzaak

Shoes&Shirts M'tricht. 16 uur/week.

Inlichtingen: 06-18096421

www.shoesandshirts.nl

Per direct is de Commissie Studium

Generale op zoek naar 2 nieuwe leden.

Meer info op Observantonline.nl/

mededelingen

Ontdek wat je voelt naast wat je denkt

om gemotiveerd te werken. Kom met je

vraag! Opstellingen Maastricht

www.YvonneFeijen.nl

GEDIPLOMEERD

VERPLEEGKUNDIGE OF

VERZORGENDE EN OP ZOEK

NAAR EEN LEUKE BIJBAAN IN DE

ZORG? KIJK OP WWW.ENVIDA.NL/

ENVIDA/WERKEN-BIJ

GEZOCHT: NIEUW BESTUUR

BOOKS4LIFE MAASTRICHT.

VERKOOP BOEKEN VOOR GOED

DOEL KELDER FASOS. INTERESSE?

MAIL NAAR:

books4lifemaastricht@gmail.com

Paartjes

Download het paartjesrooster
op www.observantonline.nl Vóór
dinsdag 16.00 uur ingeleverde
Paartjes verschijnen de donderdag
daarop in de krant. De redactie
is niet verantwoordelijk voor de
inhoud van de Paartjes en behoudt
zich het recht voor om zonder
opgaaf van reden Paartjes te
weigeren.

Boekhandel

DE TRIBUNE

Kapoenstraat 8-10

6211 KW Maastricht

Telefoon (043) 325 19 78

paartjes

SPAANS IN MAASTRICHT!

CURSUSSEN VANAF 12 sept.

www.taalstudiocampo.nl

Gezocht Vrijwilligers in het

Hospice te Maastricht Inlichtingen:

Mevr.G.Schuttenbelt Tel.:043-8511275

OPGELET!! AUTORIJLES PLUS

EXAMEN 700EURO. VASTE

INSTRUCTEUR. 20RIJLESSEN

VOOR MSTR EN OMGEVING WA

0683719385 OF BEL 0616120937 GÉ

DORSSERS AUTO EN MOTOR

BRAVAS dutch diner vraagt horeca-

verkoopmedewerksters do vrij za zo

+/- 16.00-21.00 St Pieter Maastricht

Mergelweg8 Tel.0658912619

FB: BravasDutchDiner

Gezocht: medewerk(st)er IN VOEREN

CONTACTGEGEVENS 8/12 uur

per week, flexibele tijden binnen

kantooruren mogelijk. info@anae.eu

Lessons Tango Argentino @ Tango

Maastricht Start 19-10-2016! Join us!

More Info: www.tangomaastricht.nl

MAASTRICHT, Doornlaan 15
(Scharn)
Te koop in villawijk

ruime moderne villa
met grote living, woonkeuken,
4 slaapkamers, moderne complete
badkamer en tuin.

Vraagprijs: € 549.000,-

info en foto's: www.heuvelandwonen.nl

☎ 043 459 1213 📠 06 4234 7253

I WEAR MESTRINI

optiek

10% KORTING

voor studenten en medewerkers
van Maastricht University
op ons gehele assortiment.

MESTRINI.NL

Laten we de kunstner **klein** maken.

En de wereld van nierpatiënten weer **groot**.

Draag bij aan de **draagbare kunstner**.

Sms NIER naar 4333 of geef via nierstichting.nl

Met 1 SMS doneert u eenmalig € 2,- (exclusief telefoonkosten).
Meer informatie: www.nierstichting.nl/sms

NIERSTICHTING
Leven gaat voor.

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

29-09, 14.00 uur: dhr. Sjoerd Zondervan, MA	14-10, 10.00 uur: dhr. Craig Loschmann, MSc.
29-09, 16.00 uur: dhr. Matthijs J.M. Cluitmans, MSc.	14-10, 12.00 uur: dhr. Gerard H. Bode, MSc.
30-09, 12.00 uur: mw. Sizzle F. Vanterpool	14-10, 16.00 uur: Afscheidscollege van Prof.mr. René de Groot
30-09, 14.00 uur: dhr. Wilfred Truin	18-10, 16.00 uur: dhr. Alexander Hoogenboom, LL.M
30-09, 16.30 uur: Inauguratie van Prof.dr. A-M.C. Dingemans	19-10, 10.00 uur: mw. Clare C. Maguire, MSc.
04-10, 16.00 uur: mw. Cătălina Goantă	19-10, 14.00 uur: mw.ir. Elien B. Engels
05-10, 10.00 uur: dhr. Stefan L.C. Geijselaers, MSc.	19-10, 16.00 uur: dhr. Bart Spronck, MSc.
05-10, 14.00 uur: mw.drs. Denise H.E. Maasland	20-10, 10.00 uur: mw. Xiaoqing Zhu
05-10, 16.00 uur: mw. Manuela A.J.F. Heins	20-10, 12.00 uur: dhr. Salvatore Italia, MSc.
06-10, 12.00 uur: mw. Catherine A. Mbakwa, MSc.	20-10, 14.00 uur: mw. Marije J. Hristova-Dijkstra, MA
06-10, 14.00 uur: dhr.Christianus J.L.M. van Ganzewinkel, MSc.	20-10, 16.00 uur: dhr. Ruben M.W.A. Drost, MSc.
06-10, 16.30 uur: Inauguratie van Prof.dr. Lorenzo Moroni	21-10, 12.00 uur: dhr.drs. Jasper Trietsch
07-10, 12.00 uur: mw. Janina Schweizer, MSc.	21-10, 14.00 uur: mw. Sophie Deckx, MSc.
07-10, 14.00 uur: mw. Anne-Hilde E. Muris, MSc.	21-10, 16.00 uur: Afscheidscollege van Prof.mr. J. Boksem
07-10, 16.30 uur: Inauguratie van Prof.dr. Hans H.C.M. Savelberg	27-10, 10.00 uur: dhr. Tom G. Mastenbroek, MSc.
12-10, 12.00 uur: mw.drs. Marie-Claire F. Kleinegris	27-10, 16.00 uur: dhr. Sander H.M. Kleijkers, MSc.
12-10, 14.00 uur: dhr. Jie Wang, LL.M.	28-10, 10.00 uur: dhr. Jo A.A. Stevens, MSc.
12-10, 16.00 uur: mw.drs. Anna M.J. Daamen	28-10, 12.00 uur: mw. Rosan Luijckx, MSc.
13-10, 12.00 uur: dhr. Robert P.A. Ciuchita, MSc.	28-10, 14.00 uur: dhr. Bijan Ranjbar-Sahraei, MSc.
13-10, 14.00 uur: dhr.drs. Marco C. Haanschoten	28-10, 16.30 uur: Inauguratie van Prof.dr. Erik W. Driessen

Vacatures voor Onderzoeksarts / Basisarts & Researchnurse / Researchassistente

PT&R is een onafhankelijk medisch wetenschappelijk onderzoek centrum dat in opdracht van diverse nationale, internationale opdrachtgevers en overheden onafhankelijk klinisch wetenschappelijk onderzoek uitvoert in diverse indicatiegebieden.

Voor de uitbreiding van ons team zijn wij op zoek naar een enthousiaste arts en assistente. Wij zoeken een nieuwe collega die in teamverband wil werken en ownership neemt voor zijn/haar werkzaamheden. Iemand die bereid is tot het volgen van trainingen die vereist zijn voor de (nieuwe) onderzoeken. Accuraat werkt, protocollaire richtlijnen volgt en de patiënt centraal stelt.

In de functie als arts/klinisch onderzoeker

- ben je verantwoordelijk voor de intake en screenen van patiënten, counselen en behandelen
- werk je nauw samen met de rest van het team waaronder arts, onderzoeksassistentes, longverpleegkundige en diëtiste
- onderhoud je contact met de behandelende arts(en) van de patiënt
- begeleid je de patiënt gedurende het gehele onderzoek
- voer je diverse medisch technische handelingen uit afhankelijk van het onderzoek o.a. lichamelijk onderzoek, venapunctie, papsmeers, afnemen van huidbiopten, spirometrie, dexametingen
- mogelijkheid tot verdere ontwikkeling als principal investigator en klinisch farmaceutisch arts

In de functie als researchassistente / researchnurse

- ben je verantwoordelijk voor de het begeleiden en opvolgen gedurende het gehele onderzoek, van patiënten in een zelfstandig spreekuur
- verricht je diverse medisch technische handelingen (o.a. venapunctie, spirometrie, meten van vitale functies, afnemen van huidbiopten, dexametingen) en eenvoudige laboratorium werkzaamheden
- werk je nauw samen met de rest van het team waaronder arts, onderzoeksassistentes, longverpleegkundige
- onderhoud je de studie administratie

Wij bieden grote mate van zelfstandigheid binnen een hecht team. Prettige werktijden die goed te combineren zijn met bv een gezinsleven.

Voor meer informatie kunt u contact opnemen met Dr V van de Walle op 046 4758687 of via email: vivienne.vandewalle@ptr.nu. Meer informatie over PT&R: www.ptr.nu / www.facebook.com/PTenR
Solliciteren kan via email naar bovenstaand emailadres middels CV met motivatiebrief.

Interne vacatures

- **Student Recruitment Adviser** Marketing & Communications, SBE, 30.4 hours
Vacancy number: AT2016.189
- **Two PhD candidates**, FHML / Neurology and Genetics & Cell Biology/School MHeNS, 38 hours
Vacancy number: AT2016.247
- **PhD-Candidates** for Legal Psychology, FL, 38 hours
Vacancy number: AT2016.248

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl.
Klik op de link "Werken bij de UM" en vervolgens op "Vacatures".
Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) binnen 10 kalenderdagen richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht).

www.maastrichtuniversity.nl

PT&R – Elsstraat 47 – 6191JW Beek

cato

Kleine talentjes

Soms zou ik willen dat ik met alledaagse handelingen indruk kon maken op andere mensen. Dat iemand mij bijvoorbeeld zou observeren tijdens het afwassen, en dat diegene dan zou denken "goh, wat wast dat meisje leuk af". En dat deze persoon dan stiekem een beetje verliefd zou worden op de manier waarop ik bijvoorbeeld de gevallen theedoek tussen mijn twee grootste tenen klem om zo met een zwiep van mijn been de doek te lanceren en die dan, met de afwasborstel in de ene hand, behendig op te vangen met mijn andere hand. Het klinkt misschien een beetje raar, maar ik heb hier best veel over nagedacht. Ik bezit veel kleine talentjes waarvan ik graag zou willen dat iemand ze eens opmerkte. Fotolijstjes precies recht kunnen hangen, alle 'hee hee, au!' geluiden in minstens vijftien Michael Jackson liedjes mee kunnen roepen, een courgette in grill-klare plakken snijden zonder tegen het einde dunnere flinters over te houden, ik kan het allemaal. Maar om zoiets nou op de eerste de beste talentenjacht te demonstreren...

Wat ik ook heel goed kan is de was óf ophangen dat er altijd genoeg ruimte is op de waslijn. Ik doe dit door elk kledingstuk met één wasknijper aan het volgende kledingstuk te bevestigen, waardoor er geen stukjes ongebruikte waslijn overblijven. Zo heb ik ook nooit te weinig wasknijpers. Toegegeven, ik heb het trucje van mijn moeder geleerd, maar als iemand toevallig mijn kamer binnen zou stappen op het moment dat ik deze behendigheid uitvoer... Man, dan had ik vast al lang een huwelijksaanzoek gehad. Helaas is de wereld zo ingedeeld dat alleen talenten van een ander niveau worden opgemerkt. Zo ben je pas echt bewonderenswaardig als je *Cry Me A River* kan zingen met een orkest op de achtergrond terwijl je subtiel oogcontact houdt met het publiek. Of als je een Texelse marathon kan lopen op blote voeten met alleen een pak eierkoeken in je maag. Ik ken mensen die dit kunnen, maar daar hoor ik dus niet bij. Toch is er hoop. Laatst merkte iemand op hoe 'subtiel' ik mijn sokken uit kon doen. De persoon in kwestie kwam er zelfs een paar minuten later nog een keer op terug. Ik speurde zijn blik af op zoek naar sarcasme of spot, maar het was een oprecht compliment. Mijn kleine talentje was hem opgevallen! Graag had ik nu verteld hoe subtiel de handeling er inderdaad uitzag, hoe bedachtzaam ik 'm had uitgevoerd met het bewuste doel te imponeren, maar dat kan ik niet. Ik had geen flauw idee hoe ik het gedaan had.

Cato Boeschoten

3HOOG

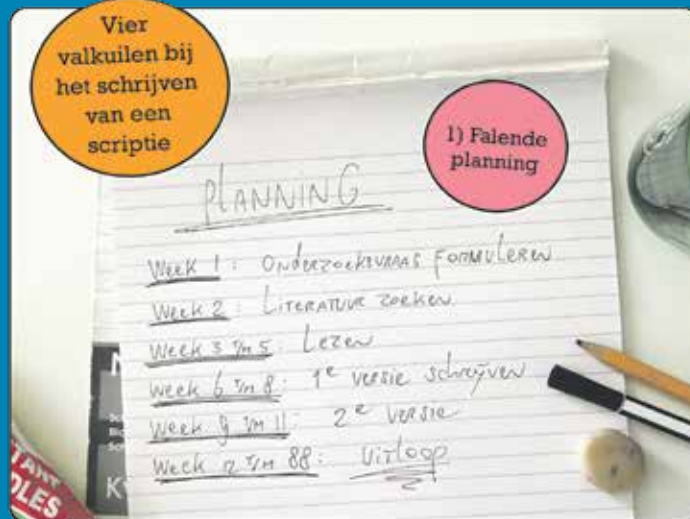
Door Ype Driessen

René

Jurje

Merel

Harrie

Een heuse straat!

Ik moet absoluut nog even terugkomen op mijn stukje van vorige week. Dat waarin Germanicus mij aan het einde van het gesprek warmhartig knuffelde en me bedankte voor de opbeurende woorden. We gaan namelijk een tijdschrift beginnen, *De Germanicus*, waarin hij al zijn baanbrekende inzichten en grappen kwijt kan, waarin hij gezellig kan keuvelen over zoiets typisch Saarlands als het *schwencken*, (vlees grillen op een wiegende barbecue); hij gaat er als verklaard gastronom allereerste recepten aan de man brengen en we krijgen ook wat te horen over zijn privéleven en vooral over Tommy, het huispoedeltje. Dit alles omdat zelfs iemand als de grote Germanicus werkelijk lijdt onder de publicitaire windhoos die zijn nieuwe collega Rianne heeft veroorzaakt. Zeker nu ze in een feministisch maandblad tot 'de nieuwe baas van de UM' werd verheven. Abusievelijk, tuurlijk, dat weet iedereen, maar toch fnuikend voor je ego om als middelbare man zo te worden weggezet. Ik kan daar over meepraten, maar dat is voor een andere keer.

Want wat wil het geval? Germanicus is nog beroemder dan we al dachten! Het zit zo: via kreeg ik bericht van een oplettende UM-collega

die nogal veel reist. Nee, niet steeds naar het buitenland, we zijn dan wel internationaal maar er is geen enkele reden om dan maar steeds in het vliegtuig te stappen voor de broodnodige academische of andere contacten. Deze collega heeft heel goed begrepen dat de ware uitdaging in eigen land ligt. Dat de UM haar bestaansrecht opnieuw moet bevestigen, van de polders tot de veenkoloniën, en dat al die opgeblazen kletsboek over een 'universiteit in het hart van Europa met een mondiaal perspectief' in het jongste vijfjaarplan alleen maar voortspruit uit de fantasie van mensen die vroeger niet hebben opgelet bij aardrijkskunde.

Daarom doet deze collega dubbel zijn best om door te dringen tot in de diepste haarvaten van ons kikkerland. Daarom zwoegt hij naar Appelscha, naar Wormerveer, en naar De Meern. Want dat laatste is zo ongeveer het geografische

middelpunt van onze natie. Hij gaat er heen, gewapend met notitieblok en fotoestel. En daar, precies in het hart van Nederland, ontdekt hij dat de roem van onze leidsman hem al vooruit gesnelde is! Dat er een heuse straat naar hem is genoemd! Oké, geen doorgaande avenue, meer iets in een "moderne en kindvriendelijke woonwijk waar alleen bestemmingsverkeer komt, mooi aangelegd langs water- en groenvoorzieningen", zoals de lokale makelaars het omschrijven. Maar toch! Dat moet madame Letschert nog maar voor elkaar zien te boksen! Moet ik nog zeggen dat G. tot tranen toe geroerd was toen ik hem de foto liet zien? Zo groot, en zo veel gevoel! Waar vind je tegenwoordig nog zo'n baas?

Albert Bergbroeder

Twitter: @a_bergbroeder